

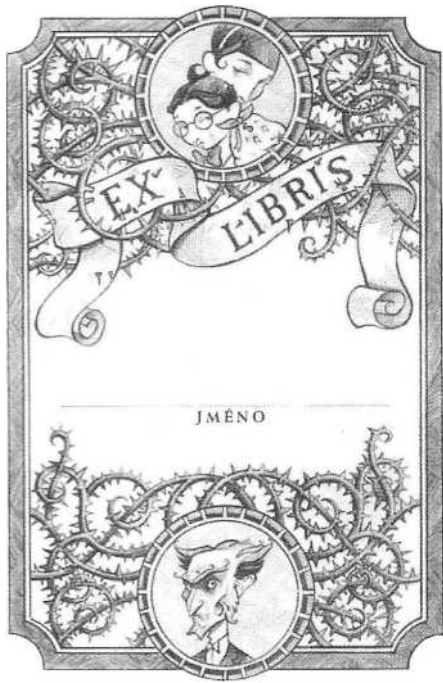
Řada nešťastných příhod

Knihaprvní

Lemony Snicket

* Z L Ý Z A Č Á T E K *

JMÉNO

ZLÝ ZAČÁTEK

*

Poprvé vydala HarperCollins Children's Books,
sekce vydavatelství HarperCollins Publishers, 1350
Avenue of the Americas, New York, NY 10019

Zlý začátek

Text © Lemony Snicket, 1999

Illustrations © Brett Helquist, 1999

Czech edition © Egmont ČR, 2001

Translation © Alena Benešová, Eva Brdičková, 2001

Všechna práva vyhrazena. Kniha ani žádná její část nesmí být reprodukována ani žádným způsobem rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů autorských práv. Výjimkou jsou jen anotace či krátké úryvky k propagačním účelům.

Vydalo nakladatelství Egmont ČR, s.r.o., v Praze roku MMI jako svou 787. publikaci.

Z anglického originálu A Series of Unfortunate Events, Book the First: The Bad Beginning přeložily Alena Benešová a Eva Brdičková. Redigovala Daniela Řezníčková. 1. vydání. Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec Technická redaktorka Alena Mrázová Tisk Tiskárny Vimperk, a.s.

IBN 80-7186-600-8

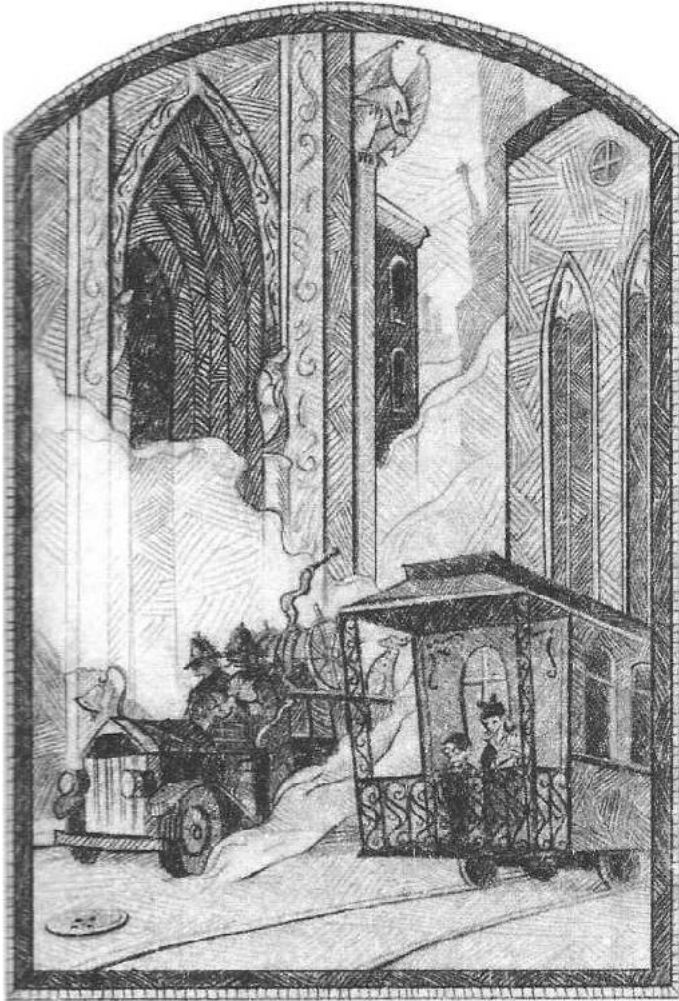
Digitalizovala

Ajny

pro www.ebookforum.cz

Beatrici —

milované, nejdražší, mrtvé

První

Pokud se vám, milí čtenáři, líbí příběhy se šťastným koncem, pak si raději přečtěte nějakou jinou knihu. V téhle nejenže nenajdete šťastný konec, ale ani šťastný začátek a jen velmi málo šťastných událostí mezi tím. Je to proto, že v životě tří sourozenců Baudelairových se přihodilo jen málo šťastných věcí. Violet, Klaus a Sunny byli chytré děti, milé a bystré, a měli pěkné tváře jemných rysů, ale byli nesmírně nešťastní. Téměř všechno, co se jim přihodilo, přinášelo smůlu, trápení, zoufalství a beznaděj. Mrzí mě a omlouvám se, že vám to musím vyprávět, ale jejich příběh musím vylíčit podle pravdy a nic nezamlčet.

Neštěstí začalo jednoho dne na mořském pobřeží Briny Beach. Tři sourozenci Baudelairovi bydleli se svými rodiči ve velkém domě v samém centru špinavého a rušného města a rodiče jim občas dovolili, aby se rozhrkanou tramvají - co je to „rozhrkaná“ asi víte, v tomhle případě znamená „ne moc pevná, nejspíš se asi co nejdřív rozsype“ - vydali na pobřeží, kde mohli sami trávit celý den a užívat si vzácných chvil volna. Měli ale nařízeno být k večeři doma.

Toho rána bylo pošmurno a nebe zamračené, ale děti si z toho nic nedělaly, takové počasí jim vůbec nevadilo. Když bylo teplo a svítilo slunce, pobřeží Briny Beach bylo poseto turisty a jen těžko se dalo najít dobré místo, kde by si rozložily deku. V šedivých podmračených dnech měly pobřeží samy pro sebe a mohly si dělat, co je napadlo.

Nejstarší z nich, Violet, ráda házela „žabky“. Jako většina čtrnáctiletých byla pravačka, proto ploché kameny doskákaly dál přes tmavou vodu, pokud házela pravou rukou, než když to zkoušela levou. Při házení kamenů hledívala zasněně do dálky a přemýšlela o vynálezu, který určitě vymyslí. Každý, kdo Violet dobře znal, si mohl všimnout, kdy usilovně přemýšlí. Tehdy si totiž dlouhé vlasy svázala stužkou, aby jí nepadaly do očí. Měla opravdu talent na objevování a vymyšlení překvapivých vynálezů a plánů, její mysl byla stále naplněna obrazy kladek, pák a ozubených kol, proto se nechtěla nechat rozptylovat něčím tak přízemním, jako jsou vlasy. Toho rána přemýšlela, jak zkonstruovat užitečné zařízení, přístroj, který by kámen hozený do moře zase vrátil zpátky.

Klaus Baudelaire, prostřední z dětí a jediný chlapec, rád zkoumal tvory v tůňkách, které se na pláži tvořily po odlivu. Bylo mu dvanáct let a pár měsíců a nosil brýle, díky nimž vypadal moudře. Jenomže on byl doopravdy moudrý. Jejich rodiče měli doma obrovskou knihovnu, pokoj naplněný tisíci knih téměř o všem možném. Protože mu bylo teprve dvanáct, Klaus samozřejmě dosud nepřečetl všechny knihy z knihovny, ale znal jich hodně a dozvěděl se z nich spoustu věcí. Věděl, jak rozeznáte aligátora od krokodýla. Věděl, kdo zabil Julia Caesara. A věděl toho spoustu o těch malinkých slizkých zvířátkách vyskytujících se na pobřeží, která si zrovna teď prohlížel.

Nejmladší Sunny ráda všechno kousala. Byla ještě batole, a hodně malé na svůj věk, sotva větší než holínka. Co se jí nedostávalo na velikosti, nahradila tloušťkou a ostrostí svých čtyř zubů. Byla ve věku, kdy se drobtina většinou vyjadřuje pouze v nesrozumitelných zvucích svérázné mrnecí řeči. Kromě několika opravdových, jednoduchých lidských výrazů jejího slovníku jako „papat“, „máma“ a „bebí“, většině lidí dělalo potíže pochopit, co Sunny říká. Například teď vykřikovala: „Bák!“ pořád dokola, potom: „Tam bák!“ Mělo to asi znamenat: „Podívejte se tam na tu divnou věc, co vypadá jako bubák!“

V dálce na pobřeží Briny Beach se z mlhy opravdu postupně vynořovala vysoká tmavá postava a blížila se k sourozencům Baudelairovým. Když už Sunny nějakou chvíli pokřikovala a ukazovala na toho divného tvora, Klaus vzhlédl od ostnatého kraba, kterého zrovna zkoumal, a také tu postavu spatřil. Vyskočil, popadl Violet za ruku a vytrhl ji z vynálezeckých úvah.

„Podívej, támhle,“ řekl a ukázal na tmavou postavu. Blížila se a děti si podivného tvora konečně mohly lépe prohlédnout. Podobal se člověku, zdálo se, že je to někdo dospělý s velkou hranatou hlavou.

„Co myslíš, že to je?“ zeptala se Violet.

„Nevím,“ řekl Klaus a úkosem pohlížel na tu osobu, „ale zdá se, že míří přímo k nám.“

„Jsme tady na pobřeží samy,“ řekla trochu ustrašeně Violet. „Není tu nikdo jiný, jen my“ Ucítla v levé dlani malý, hladký kamínek, kterým zkoušela dohodit co nejdál. V tu chvíli se stěží ubránila nutkání mrštit jím po tom zjevení, protože ji děsilo.

„Jenom vypadá děsivě,“ řekl Klaus, jako by četl sestřiny myšlenky, „to dělá ta mlha.“

Měl pravdu. Když se postava přiblížila až k nim, s úžasem zjistily, že se nejedná o žádné strašidlo, ale o někoho, koho dobře znají. Pan Poe byl přítel jejich rodičů a děti se s ním mnohokrát viděly, protože k nim býval zván na večeri. Jedna z věcí, které se Violet, Klausovi a Sunny na rodičích

opravdu líbily, byla skutečnost že když měli večer společnost, nikdy neposílali děti pryč, ale dovolili jim zůstat s dospělými u stolu tak dlouho, dokud se nezačaly sklízet prázdné talíře. Děti při tom na oplátku pomáhaly. Pana Poea si zapamatovaly, protože byl neustále nastydlý, každou chvíli se rozkuckal a pak s omluvou odcházel od stolu do vedlejšího pokoje, odkud bylo slyšet jeho kašláni.

Pan Poe smekl cylindr - proto se v mlze zdála jeho hlava vysoká a hranatá. Na okamžik se zastavil a hlasitě se vysmrkal do bílého kapesníku. Violet a Klaus k němu přistoupili, pozdravili a podávali mu ruku.

„Dobrý den!“ řekla Violet.

„Jak se vám daří?“ zeptal se Klaus.

„Aží,“ řekla Sunny.

„Dobře, děkuji,“ odpověděl pan Poe, ale přesto se tvářil velice smutně. Několik vteřin všichni mlčeli a děti přemýšlely, co pan Poe dělá tady, když by měl být v bance ve městě, kde pracuje. Taky nebyl oblečený na pláž.

„Je hezky,“ prohlásila konečně Violet, aby řeč nestála. Sunny vydala zvuk, který připomínal rozzlobeného ptáka. Klaus ji zvedl a pochoval v náručí.

„Ano, je hezky,“ řekl pan Poe a pohlížel na prázdnou pláž. „Je mi líto, ale mám pro vás velmi špatnou zprávu, děti.“

Tři sourozenci Baudelairovi na něho pohlédli. Violet svírala v levé dlani kamínek. Byla ráda, že ho po panu Poeovi nehodila.

„Vaši rodiče,“ řekl, „uhoreli při strašném požáru.“

Děti mlčely.

„Uhořeli,“ opakoval pan Poe, „v ohni, který zničil celý dům. Je mi moc, moc líto, že vám to musím povědět, mé drahé.“

Violet odvrátila oči od pana Poea a zahleděla se na moře. Pan Poe nikdy předtím neřekl Baudelairovým dětem „mé drahé“. Rozuměla jeho slovům, ale myslela si že jistě žertuje a dělá si hloupou legraci z ní i z jejího bratra a sestry.

„Uhořeli,“ opakoval pan Poe, „to znamená, že jsou dočista mrtví.“

„My víme, co znamená uhořeli,“ odsekl podrážděně Klaus. Opravdu věděl, co znamená to slovo, ale stále mu dělalo potíže opravdu pochopit, co jim pan Poe sděluje. Zdálo se mu, že ten muž se musel nějak špatně vyjádřit.

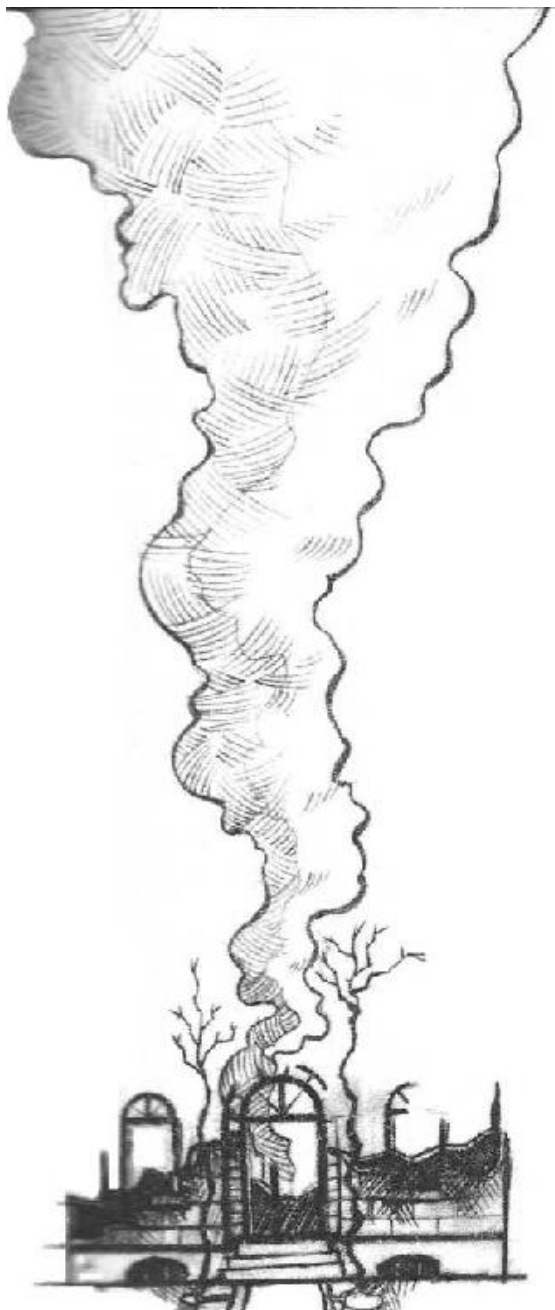
„Hasiči samozřejmě přijeli,“ vzdychl pan Poe, „ale příliš pozdě. Celý dům už byl v plamenech. Vyhořel do základů.“

Klaus si představil, jak se všechny knihy z knihovny v ohni rozpadají. Už si žádnou z nich nikdy nepřečte.

Pan Poe několikrát zakašlal do kapesníku, než pokračoval. „Poslali mě sem, abych vás vyhledal a odvedl do svého domu, kde nějaký čas zůstanete, dokud se záležitost nevyřeší. Jsem vykonavatel závěti vašich rodičů. To znamená, že se budu starat o jejich velký majetek a vyřeším otázku, kam vy děti půjdete. Až bude Violet plnoletá, majetek připadne vám, ale do té doby ho bude spravovat banka.“

I když pan Poe říkal, že je vykonavatel, Violet měla pocit, že je spíš kat. Z ničeho nic přijde za nimi na pláž a úplně převrátí jejich životy vzhůru nohama.

„Pojďte se mnou,“ řekl pan Poe a napřáhl ruku. Aby se jí mohla chytit, Violet musela upustit kamínek, který pořád svírala v dlani. Klaus se chopil její druhé ruky, Sunny se držela Klause, a tak tři děti Baudelairovy - nyní tři Baudelairovi sirotci - opouštěly pláž na mořském břehu a své minulé životy.

Druhá

Zdá se mi zbytečné líčit, jak hrozně se Violet, Klaus i Sunny cítili v době, která následovala. Jestli jste, milí čtenáři, někdy ztratili někoho, kdo pro vás hodně znamenal, jistě víte, jaké to je, ale pokud vás něco takového nepotkalo, asi si to neumíte představit. Pro sourozence Baudelairovy to ovšem bylo zvlášť truchlivé, protože

najednou ztratili oba rodiče. Po několik dní jim bylo tak zle, že stěží dokázali vstát z postele. Klaus zjistil že ho přestaly zajímat knihy. Soukolí ve Violetině vynalézavé mysli jako by se zastavilo. A dokonce i Sunny, která ovšem byla moc malá než aby dokázala opravdu porozumět tomu, co se kolem ní dělo, kousala do věcí s mnohem menším nadšením.

Situaci dětem samozřejmě nijak neusnadnila skutečnost, že ztratily rovněž domov a všechnen svůj majetek. Jistě víte, že mít svůj pokoj a svou postel může často špatnou situaci trochu zlepšit, ale z postelí v domě Baudelairových zbyla jen hromada popela. Pan Poe děti zavedl k ohořelým troskám jejich domu, aby se podívaly zda nějaké věci přece jen nezůstaly nepoškozeny, ale bylo to děsivé: Violetin mikroskop se žářem spekl, Klausovo oblíbené pero a zápisník se změnilly v popel a všechny kroužky na kousání malé Sunny se roztavily. Tu a tam mohly děti zahlédnout cosi z obrovského domu, který milovaly: ohořelé klavírní křídlo, elegantní láhev, v níž pan Baudelaire míval brandy, zuhelnatělý polštář z křesla u okna, kde maminka ráda sedávala a četla.

Protože z domu nic nezbylo, sourozenci Baudelairovi se museli z té strašlivé ztráty zotavovat v domácnosti pana Poea, což nebylo vůbec příjemné. Pan Poe byl málokdy doma, hodně ho zaměstnávalo vyřizování pozůstalosti Baudelairových, a když přece jen doma byl, často tak kašlal, že stěží mohl s nimi mluvit. Paní Poeová nakoupila pro děti oblečení, ale mělo ošklivé temné barvy a štípalo. Dva Poeovi synové - Edgar a Albert - byli hluční a nepříjemní kluci, s nimiž se Baudelairovi museli dělit o malinký pokoj, načichlý vtíravou fialkovou vůní.

Ale ať už se cítili v domácnosti Poeových jakkoliv, sourozenci přijali se smíšenými pocity, když jednou po neslané nemastné večeři sestávající z vařeného kuřete, vařených brambor a zadělávaných fazolových lusků - „zadělávané“ v tomto případě znamenalo „vařené“ - pan Poe prohlásil, že zítra ráno sourozenci Baudelairovi opustí jeho domácnost.

„To je dost,“ řekl Albert s ústy plnými brambor. „Aspoň zase budeme mít pokoj sami pro sebe. Už mě nebaví se o něj dělit. Violet a Klaus pořád jenom divně koukají a není s nimi žádná legrace.“

„A ta mrňavá kouše,“ řekl Edgar a hodil kuřecí kost na podlahu, jako by byl zvíře ze zoo, a ne syn výnamného člena bankovní společnosti.

„Kam půjdeme?“ zeptala se Violet znepokojeně.

Pan Poe otevřel ústa, aby něco řekl, ale místo toho se zase rozkašlal. Uzavřel jsem dohodu, pravil konečně, s jedním vaším vzdáleným příbuzným, který bydlí na opačném konci města. Jmenuje se hrabě Olaf. Ten vás vezme k sobě.

Violet, Klaus a Sunny se po sobě podívali, nevěděli, co si o tom mají myslet. Na jednu stranu nechtěli už dál žít u Poeových. Na druhou stranu o nějakém hraběti Olafovi nikdy neslyšeli a nevěděli, co je zač.

„Závěť vašich rodičů, děti, příkazuj e,“ pokračoval pan Poe, „abyste byly vychovávány pokud možno stejným způsobem jako dosud.“

Jestliže zůstanete v tomto městě, můžete být ve známém prostředí, a hrabě Olaf je váš jediný příbuzný, který žije na území tohoto města.“

Klaus uvažoval sotva minutu, než spolkl rozzvýkané sousto fazolí. „Ale rodiče se nikdy nezmiňovali o nějakém hraběti Olafovi. Jak je vlastně s námi příbuzný?“

Pan Poe vzdychl a pohlédl na Sunny, která kousala vidličku a pozorně, soustředěně naslouchala. „Je to buď třetí bratranec ze čtvrtého kolena, nebo čtvrtý bratranec ze třetího kolena. Není to váš nejbližší pokrevní příbuzný podle rodinné linie, ale je nejbližší geograficky. Proto tedy...“

„Když bydlí v tomhle městě,“ řekla Violet, „proč ho k nám rodiče nikdy nepozvali?“

„Asi proto, že byl hodně zaneprázdněný,“ řekl pan Poe. „Je povoláním herec a často cestuje po světě s různými divadelními společnostmi.“

„Myslel jsem, že je hrabě,“ řekl Klaus.

„Je obojí, hrabě i herec,“ řekl pan Poe. „Nechci vás odvádět od večere, děti, ale měly byste si sbalit věci. Já se teď musím vrátit do banky, potřebuji ještě něco zařídit. Jako váš nový zákonný opatrovník mám moc práce.“

Sourozenci Baudelairovi se chtěli pana Poea zeptat ještě na mnoho věcí, ale on už vstal od stolu, sotva znatelně pokynul rukou na pozdrav a vyšel z pokoje. Slyšeli ho kašlat do kapesníku a pak zaslechli klapnutí venkovních dveří, když opouštěl dům.

„Tak tedy,“ řekla paní Poeová, „vy tři začněte balit. Edgare, Alberte, buďte tak hodní a pomozte mi sklidit ze stolu.“

Violet a Klaus vzali Sunny za ručičku a odešli do ložnice. Beze slova děti skládaly svůj skrovný majetek. Klaus s odporem bral do ruky každou ošklivou košili, kterou mu paní Poeová koupila, než ji složil a dal do malého cestovního kufríku. Violet se rozhlížela po těsném, páchnoucím pokoji, kde musely žít. Sunny ležla kolem a rozvážně okusovala Edgarovy a Albertovy boty, jednu po druhé, zanechávajíc na každé z nich otisky malých zoubků, aby na ni nezapomněli.

Občas se všechny tři po sobě podívaly, ale k tomu, co si myslí o své tak nejasné budoucnosti, nedokázaly nic říct. Po celou noc se v posteli převalovaly a házely sebou, pokud vůbec usnuly. Hlasité chrápání Edgara a Alberta a jejich vlastní neklidné myšlenky jim usínání rozhodně

neusnadnily. Zdálo se jim, že spaly jen chvíli, když pan Poe zaklepal na dveře ložnice a strčil dovnitř hlavu.

„Vstávejte a oblékněte se, Baudelairovi,“ volal. „Je už nejvyšší čas odjet k hraběti Olafovi.“

Violet se rozhlížela po těsné, přeplněné ložnici, a i když si vždycky myslela, že to místo nenávidí, zmocnily se jí veliké obavy, když odtud měla odejít. „Musíme jít hned teď?“ zeptala se.

Pan Poe otevřel ústa, aby jí odpověděl, ale několikrát se rozkašlal, než začal. „Ano, musíte. Vezmu vás s sebou cestou do banky, tak je potřeba vyrazit co nejdřív. Prosím, vstaňte a oblečte se,“ řekl rázně. Tak rázně, že to muselo znamenat „rychle, ať jste co nejdřív pryč z mého domu, ať už mám položku Baudelairovi vyřízenou“.

Děti opustily dům. Auto pana Poea kodrcalo po hrbolatých dlážděných ulicích směrem k předměstí, kde hrabě Olaf bydlel. Během bezútešné cesty potkávaly povozy tažené koňmi, rozmanité vozy a motocykly. Projely bulvárem Doldrum, míjely starobylou kašnu zvanou Dovádívá či Vrtošivá s důmyslně vytvořeným vodotryskem, který občas a neočekávaně vychrstl proud vody k velké radosti malých dětí, které ve vodě dováděly. Pak projížděly kolem ohavných hromad vykopané hlíny, co se najednou vynořily na místě, kde bývaly Královské zahrady. Po dlouhé jízdě pan Poe zabočil dolů do úzké ulice lemované domy z narůžovělých cihel a zastavil téměř na jejím konci.

„Jsme na místě, řekl pan Poe hlasem, který nepokrytě vyjadřoval uspokojení. To je váš nový domov.“

Děti se rozhlédly a spatřily nejhezčí dům z celé ulice. Cihlové zdi byly čisté a širokými otevřenými dveřmi mohly zahlédnout pečlivě upravenou zahradu s mnoha úhlednými záhony a truhlíky plnými nejrozmanitějších květin. V brance u vchodu, s rukou na nablýskané měděné klíce, stála elegantně oblečená starší žena a usmívala se na příchozí. V druhé ruce držela květináč.

„Haló, vy tam!“ volala. „Vy jste jistě ty děti, co je adoptoval hrabě Olaf!“

Violet otevřela dveře auta a rozběhla se vstříc podávané ruce. Její stisk byl pevný, ruka teplá a Violet se poprvé po dlouhé době zdálo, že se její život i život mladších sourozenců po vší té hrůze změní k lepšímu. „Ano,“ řekla. „Ano, jsme. Já jsem Violet Baudelairová a tohle jsou můj bratr Klaus a sestra Sunny. Tady pan Poe zařizoval naše záležitosti po smrti rodičů.“

„Ano, slyšela jsem o tom neštěstí,“ řekla paní, když se s každým z nich přivítala. „Mně říkají Soudkyně Straussová.“

„To je zvláštní křestní jméno,“ poznamenal Klaus.

„To není moje jméno,“ vysvětlovala, „spíš přezdívka. Jsem totiž soudkyní Nejvyššího soudu.“

„To je skvělé,“ řekla Violet. „A vy jste žena hraběte Olafa?“

„Proboha ne!“ vykřikla soudkyně. „Vlastně ho ani moc dobře neznám. Je to můj soused.“

Děti vzhledly od pěkně udržovaného, jakoby vydrhnutého domu soudkyně Straussové k vedlejšímu zchátralému, zanedbanému domu. Cihlové zdi byly umazané od sazí a zašlé špíny. Dům měl jen dvě malá okna se žaluziemi, které zůstávaly zatažené, třebaže už byl dávno jasný den. Nad okny se zvedala vysoká špinavá věž a trochu se nakláněla doleva. Vstupní dveře, které nutně potřebovaly natřít, měly uprostřed vyřezané velké oko. Celá stavba jako by trčela do krajiny a vybočovala ze svahu jako křivý zub z dásně.

„Uf! Bu!“ řekla Sunny a všichni věděli, co tím myslí. Znamenalo to: „Moc ošklivé místo! Ani za nic tady nechci bydlet!“

„Jsme rády, že jsme vás poznaly,“ řekla Violet paní Straussové, „asi se teď budeme vídat.“

„Ano,“ řekla soudkyně a zdvihla ruku s květináčem. „Mohly byste někdy přijít a pomoci mi na zahradě.“

„Přijdeme moc rády,“ souhlasila Violet, řekla to však smutně. Bylo by jistě moc pěkné pomáhat sousedce na zahradě, ale nemohla se zbavit pocitu, že by bylo mnohem příjemnější bydlet u ní než u hraběte Olafa. Co je to za člověka, uvažovala Violet, který nechal vyřezat to šeredné oko na přední dveře?

Pan Poe smekl a odvrátil se od paní Straussové, která se usmála na děti a zmizela ve svém nádherném domě. Klaus šel napřed a zaklepal na dveře hraběte Olafa, kotníky ťukal přímo doprostřed vyřezaného oka. Chvilí bylo ticho, pak se dveře se skřipěním otevřely a děti poprvé spatřily hraběte Olafa.

„Ahoj, ahoj, ahoj,“ řekl hrabě Olaf sípavým šepotem. Byl vysoký a dost hubený a na sobě měl šedivý oblek s tmavými skvrnami. Tváře měl neholené a místo dvou obočí, jako mívá většina lidí, měl jen jedno lemující celé čelo. Oči se mu podivně leskly, vypadal jakoby rozjařeně a zároveň rozzlobeně. „Vítám vás, děti moje. Prosím, vstupte do svého nového domova a otřete si venku boty, ať nenanese dovnitř bláto.“

Sotva děti vstoupily dovnitř s panem Poem za zády, zjistily, jak směšnou věc, jaký nesmysl hrabě Olaf právě vyřkl. Pokoj, v němž se nacházely, byla ta nejšpinavější místnost, jakou kdy viděly, a kousek zdi z vedlejšího pokoje, který zahlédly, nevypadal o nic povzbudivěji. V matném světle jedné holé žárovky visící na drátě ze stropu děti postřehly, že všechno v

tomto pokoji je špinavé: od vycpané lví hlavy přibité na zeď po misku s ohryzky jablek, položenou na malém dřevěném stolku. Klause stálo velké úsilí, aby nezačal křičet, když tu hrůzu spatřil.

„Zdá se mi, že by bylo zapotřebí tady trochu uklidit,“ poznamenal pan Poe, který mžoural do přitní.

„Jsem si vědom, že můj skromný domov není tak luxusní jako sídlo Baudelairových.“ prohlásil hrabě Olaf, „ale s trochou vašich peněz ho můžeme zařídit o něco lépe a vbrzku bude útulnější.“

Pan Poe překvapením zamžikal, povytáhl obočí a dříve než odpověděl, rozlehl se temným pokojem jeho kašel. „Dědictví Baudelairových,“ pravil přísně, „nemůže být použito tímto způsobem. Ve skutečnosti nesmí být vůbec použito do doby, než bude Violet plnoletá. Pak případně jí.“

Hrabě Olaf se otočil po panu Poeovi a oči mu zablýskaly jako vzteklému psovi. Violet se zdálo, že se na pana Poea vrhne a dá mu pohlavek. Ale pak jen polkl - děti si všimly, jak mu na krku povyskočil ohryzek - a pokrčil rameny.

„Dobrá,“ procedil skrz zuby. „To nevadí. Tím se nic nemění. Děkuji vám, pane Poe, že jste je sem přivezl. Děti, teď vám ukážu váš pokoj.“

„Sbohem, Violet, Klausí a Sunny,“ řekl pan Poe a kráčel k domovním dveřím. „Doufám, že tady budete opravdu šťastni. Budu dál spravovat vaše záležitosti, a když nastane nějaký problém, můžete mě kdykoli vyhledat v bance.“

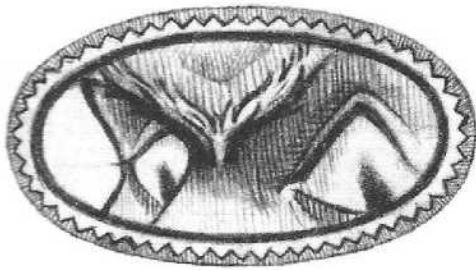
„Ale my přece nevíme, kde ta vaše banka je,“ namítl Klaus.

„Mám plán města,“ řekl hrabě Olaf. „Sbohem, pane Poe“

Strčil do dveří, aby je zavřel, a sourozenci Baudelairovi byli zavaleni zoufalstvím, když naposled zahlédli pana Poea. Teď si přáli zůstat u Poeových, i když se jim zdálo, že to tam páchne. Odtrhli oči od dveří, ale nedokázali je zvednout. Viděli, že hrabě Olaf má na nohou boty, ale žádné ponožky. Mezi otřepaným lemem kalhot a černou botou zahlédli kousek bledé kůže a s překvapením zjistili, že hrabě Olaf má i na kotníku vytetované lidské oko, stejné, jaké bylo na domovních dveřích. Nevycházeli z údivu, kolik dalších očí spatřili v domě, a zdálo se jim, že se ani do konce života nezbaví pocitu, že je hrabě Olaf neustále sleduje, i když není nablízku.

K A P I T O L A

Třetí

Nevím, milí čtenáři, jestli jste se někdy setkali s tím, že vás první dojem úplně oklamal. Například se zadíváte na obraz a ani trochu se vám nelíbí. Ale po chvíli, když ho pozorujete o něco déle, zdá se vám docela zajímavý. Když poprvé jíte či ochutnáváte sýr gorgonzolu, připadá vám moc ostrý, ale ve starším věku se gorgonzola zařadí mezi vaše nejoblíbenější pochoutky. Když se narodila Sunny, Klausovi se vůbec nelíbila a nevšímal si jí, ale když jí bylo šest týdnů, nedal na ni dopustit, každou chvíli s ní byl. Váš první dojem, vaše mínění o čemkoli se může během doby změnit.

Rád bych vám řekl, že první pocity Baudelairových dětí týkající se hraběte Olafa a jeho domu nebyly nesprávné, jak první dojmy často bývají. Dojem, že hrabě Olaf je odporný člověk a jeho dům skličující, špinavá barabizna, byl bohužel naprosto správný. Během několika prvních dní, kdy přišli k hraběti Olafovi, se Violet, Klaus a Sunny snažili považovat to místo za svůj domov, pokoušeli se cítit se v něm jako doma, ale bylo to opravdu nemožné. Třebaže dům hraběte Olafa byl poměrně velký, všechny tři děti byly natěsnány v jedné špinavé ložnici, kde měly dohromady jen jednu malou postel. Violet a Klaus se na ní střídali. Každý z nich spal jednu noc na posteli a druhou ležel na tvrdé dřevěné podlaze. Slamník v posteli byl samá boule a pořádně neforemný, takže se dalo těžko říct, co bylo nepohodlnější. Aby měla kde spát Sunny, Violet sundala z tyče zaprášené závěsy, které zakrývaly jediné okno v ložnici, a složila je tak, že z nich udělala něco jako matraci postačující právě jen pro maličkou sestru. Ovšem bez záclon přes zašlé sklo slunce proudilo do okna od časného rána, proto děti vstávaly příliš brzy a celý den bývaly ospalé. Skříň jim nahrazovala velká kartonová krabice. Kdysi v ní přivezli ledničku a teď se tam měly směstnat šaty tří dětí, naskládané na jednu hromadu. Místo knížek, hraček nebo dalších příjemných věcí jim hrabě Olaf přichystal malou hromádku kamínků. Jedinou výzdobou na zdech s opadávající omítkou byl veliký, ošklivý obraz oka podobného tomu na kotníku hraběte Olafa a všem očím po celém domě.

Ale děti věděly, a jsem si jist, že také vy víte, že i sebehorší prostředí, i nejhorší podmínky se dají snést, jestliže lidé, kteří zde žijí, jsou zajímaví, milí a laskaví. Hrabě Olaf nebyl ani zajímavý, ani laskavý: byl chamtivý, popudlivý a páchl. Dobrá na něm byla jediná věc: nezdržoval se v domě moc často. Když děti ráno vstaly, z krabice od ledničky si vyndaly šaty, oblékly se a odešly do kuchyně. Tam našly list, který tu pro ně nechal

hrabě Olaf. Byl na něm seznam, co všechno mají během dne vykonat. Sám se obvykle neobjevil dřív než v noci. Většinu času trávil mimo dům nebo nahore ve vysoké věži, kam děti nesměly ani vkročit. Úkoly, které pro ně hrabě Olaf připravil, byly většinou nesnadné práce v domě, jako natřít zadní verandu nebo opravit okna, aby se dala zavírat, a místo podpisu dolů pod sloupec příkazů nakreslil to šeredné oko.

Jednou ráno na listě stálo: „Moje divadelní společnost tu bude dnes před nočním představením na večeři. V sedm hodin přijde deset lidí, tak ať je všechno hotovo. Nakupte potraviny, uvařte večeři, prostřete stůl. Naservírujete večeři, potom uklidíte a budete k dispozici, kdybychom něco potřebovali.“ Dole bylo obvyklé oko a pod listem papíru něco málo peněz na nákup.

Violet a Klaus četli vzkaz, zatímco jedli snídani, což znamenalo nechutnou šedivou a žmolkovitou kaši z ovesných vloček, kterou pro ně hrabě Olaf každé ráno nechával ve velkém hrnci na kamnech. Když dočetli, vyděšeně se po sobě podívali.

„Nikdo z nás neumí vařit,“ prohlásil Klaus.

„To je pravda,“ řekla Violet. „Umím opravit okna a vyčistit komín, protože tyhle věci mě zajímají. Ale uvařit neumím nic kromě topinek.“

„Tedy - připálených topinek,“ řekl Klaus a oba se rozesmáli. Vzpomněli si, jak jednou brzy ráno vstali a chtěli připravit rodičům speciální snídani. Violet topinky spálila, a když rodiče ucítili kouř, rychle vyběhli nahoru, aby zjistili, co se stalo. Spatřili Violet a Klause, jak si nešťastně prohlížejí kousky černého, na uhel spáleného chleba, a dali se do smíchu, smáli se a smáli, a pak udělali omelety pro celou rodinu.

„Přála bych si, aby tu byli,“ řekla Violet. Nemusela vysvětlovat, že mluví o rodičích. „Nikdy by nás nenechali na tomhle strašném místě.“

„Kdyby tady byli,“ řekl Klaus a hlas mu zlostí a dojetím přeskakoval, „nikdy bychom u hraběte

Olafa neskončily. Nenávidím to tady, Violet! Nenávidím tenhle dům! Nenávidím náš pokoj! Nenávidím všechny tyhle domácí práce a nenávidím hraběte Olafa!“

„Já to taky nenávidím,“ řekla Violet a Klaus pohlédl na svou starší sestru s úlevou. Když někdy řeknete, že něco nenávidíte, a někdo další s vámi souhlasí, můžete se i v hrozně situaci cítit lépe. „Nenávidím všechno, co prožíváme zrovna teď, Klausí,“ řekla, „ale musíme držet hlavu vzhůru.“ To byl výraz, který používal jejich tatínek a znamenalo to „nesmíme smutnit, musíme se snažit být nad věcí“.

„Máš pravdu,“ řekl Klaus. „Ale je moc těžké držet hlavu vzhůru, když hrabě Olaf dělá všechno pro to, aby nám klesla.“

„Buch!“ vykřikla Sunny a praštila o stůl lžící s ovesnou kaší. Vytrhla tím Violet a Klause ze vzpomínek, takže se znovu vrátili k příkazům hraběte Olafa.

„Zkusíme najít kuchařskou knihu a přečíst si, jak se vaří,“ řekl Klaus. „Nemůže být tak těžké udělat j ednoduché j ídlo.“

Violet s Klausem strávili několik minut otvíráním a zavíráním zásuvek v kredenci, ale žádnou kuchařku s recepty nenašli.

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo,“ řekla Violet. „V tomhle domě jistě není vůbec žádná kniha.“

„To vím,“ řekl Klaus nešťastně. „Moc postrádám čtení. Musíme se co nejdřív poohlédnout po nějaké knihovně.“

„Ale ne dnes,“ řekla Violet. „Dnes musíme uvařit pro deset lidí.“

V tu chvíli se ozvalo zaklepaní na domovní dveře. Violet a Klaus se po sobě nervózně podívali.

„Kdo by, pro všechno na světě, chtěl navštívit hraběte Olafa?“ neubráníla se Violet hlasitému vyjádření údivu.

„Třeba někdo chce navštívit nás,“ řekl Klaus s jiskřičkou naděje v hlase. Ve chvíli, kdy rodiče zemřeli, se většina přátel rodiny Baudelairovy kamsi propadla. Tímto výrazem se zde myslí fakt, že „přestali volat, psát, ani nepřišli žádné z dětí navštívit“, a tak se všechny tři cítily ještě opuštěnější. Vy ani já se samozřejmě nikdy takhle nezachováme k žádnému z našich známých, které potkalo neštěstí, ale je smutnou životní pravdou, že když někdo ztratí někoho blízkého, někoho, koho měl rád, přátelé se mu někdy začnou vyhýbat, a to přesto, že jejich blízkosti je právě v té době nejvíce zapotřebí.

Violet, Klaus a Sunny se pomalu blížili k domovním dveřím a nahlíželi špehýrkou, která byla v obraze oka.

„Soudkyně Straussová!“ vykřikla Violet. Už už chtěla zavolat „pojd'te dál“, když ji napadlo, že sousedku nemůže zavést dovnitř a že se soudkyně sotva odváží vejít do temného, špinavého domu.

„Promiňte děti, že jsem se u vás nezastavila dřív,“ řekla paní Straussová, když sourozenci Baudelairovi zůstali rozpačitě stát v otevřených dveřích. „Chtěla jsem se podívat, jak jste se tady zabydlely, ale měla jsem velmi složitou kauzu - případ u Nejvyššího soudu, což mi zabralo všechn čas.“

„Jaká to byla kauza?“ zeptal se Klaus, který hladověl po nových informacích, když neměl nic ke čtení.

„Nemůžu o tom moc mluvit,“ řekla soudkyně, „protože je to úřední tajemství. Ale můžu vám říct, že se to týká odporného švindlu a nezákonného zneužití úvěrové karty.“

„Jíka!“ vykřikla Sunny, což asi znamenalo „jak zajímavé“, i když samozřejmě nerozuměla ničemu z toho, co bylo řečeno.

Soudkyně Straussová se podívala dolů na Sunny a zasmála se. „Jíka, máš pravdu,“ řekla a prohlédla si malou od hlavy k patě. Sunny se jí chytla za ruku a jemně do ní kousla.

„To znamená, že vás má ráda,“ vysvětlila Violet. „Rafne pěkně bolestivě, když se jí někdo nelíbí nebo když se má jít koupat.“

„Chápu,“ řekla paní Straussová. „Tak tedy, jak se vám, děti, vede? Nepotřebujete něco?“

Děti se po sobě podívaly a pomyslely si, co všechno by potřebovaly. Jinou postel například.

Pohodlnou postýlku pro Sunny. Záclony na okno v jejich pokoji. Skříň místo bedny od ledničky. Co by potřebovaly, co by si přály, pochopitelně ani trochu nesouviselo s hrabětem Olafem. Ze všeho nejvíc by si samozřejmě přály, aby mohly být zase doma s rodiči, v jejich domě. To ovšem nebylo možné. Violet, Klaus i Sunny nešťastně klopiли oči k zemi, jak si rozmýšleli, co odpovědět. Konečně se ozval Klaus.

„Mohly bychom si třeba půjčit kuchařskou knihu?“ zeptal se. „Hrabě Olaf nám nařídil na dnešek uvařit večeři pro jeho divadelní společnost a my nemůžeme najít v domě kuchařskou knihu.“ „Proboha,“ podivila se soudkyně. „Vařit večeři pro celou divadelní společnost, to mi připadá nepřiměřené, chtít něco takového po dětech.“ „Hrabě Olaf nám ukládá hodně povinností,“ řekla Violet. Ve skutečnosti chtěla říct: „Hrabě Olaf je špatný člověk.“ Byla ale dobře vychovaná.

„Tak pojďte hned ke mně, vždyť bydlím vedle,“ vyzvala je paní Straussová.

„Jestli chcete, můžete si vybrat kuchařku, jakou potřebujete.“ Souhlasily a následovaly soudkyni do jejího úpravného domu. Vedla je úhlednou chodbou jemně vonící po fialkách do velkého pokoje, a když spatřily, co je uvnitř, div radostí neomdlely, zvlášt Klaus.

Pokoj sloužil jako knihovna. Ne veřejná knihovna, ale soukromá: to znamená, že to veliké množství knih patřilo soudkyni Straussové. Byly jich plné regály, jeden těsně vedle druhého, od podlahy až ke stropu. Další police zaplněné knihami se tyčily i uprostřed pokoje. Knihy nebyly jen na jediném místě, a to v rohu, kde stály velké, na první pohled pohodlné židle, dřevěný stůl a nad ním lampa, všechno připravené tak, že to přímo lákalo ke čtení. Třebaže knihovna nebyla tak veliká jako doma u rodičů, teď působila jako zjevení a děti byly uchváceny.

„Božinku!“ vydechla Violet. „To je nádherná knihovna!“

„Děkuji,“ odpověděla s úsměvem soudkyně. „Léta jsem knihy shromažďovala a jsem opravdu pyšná na svou sbírku. Když s nimi budete

dobře zacházet, můžete si kteroukoli z nich kdykoli vypůjčit. Budete tu vítány. Ale teď: kuchařky jsou tady v té polici naproti, na pravé straně. Chcete se na ně podívat?“

„Ano,“ přikývla Violet, „a potom, když nebudete mít nic proti, ráda bych se podívala na nějakou knihu pojednávající o strojním inženýrství. Zvláště vynálezy mě velmi zajímají.“

„A já bych se chtěl podívat na knihy o vlčích,“ řekl Klaus. „V poslední době mě zaujalo téma o divokých zvířatech v Severní Americe.“

„Niha!“ vykřikla Sunny, což nejspíš znamenalo: „Prosím, nezapomeňte pro mě najít knížku s obrázky!“

Paní Straussová se smála. „Ráda vidím, když se mládež zajímá o knihy,“ řekla. „Ale ze všeho nejdříve vyhledáme nějaký vhodný recept, nemyslíte?“

Violet s Klausem souhlasili a dobrou půlhodinu prohlíželi různé kuchařské knihy, které jim soudkyně doporučila. Po pravdě řečeno, děti byly tak rozčileny z toho, že se dostaly z domu hraběte Olafa a z objevu této příjemné knihovny, že jim myšlenky těkaly a nedokázaly se soustředit na vaření. Ale nakonec Klaus objevil jednoduché jídlo, které vypadalo, že by mohlo být chutné a hlavně by se mohlo podařit.

„Poslouchej,“ řekl. „Puttanesca. To je italská omáčka na špagety. Potřebujeme olivy, kapary, sardinky, česnek, nasekanou petržel a rajčata, z toho všeho uvařit omáčku a tou pak přelít hotové špagety.“

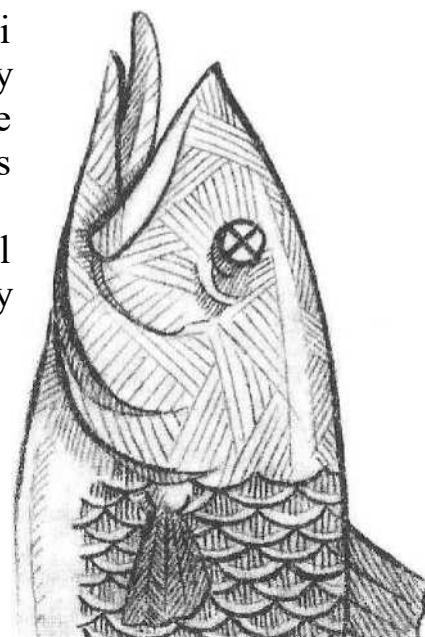
„To bude docela snadné,“ souhlasila Violet a Klaus přikývl. Jistě, díky laskavosti sousedky Straussové a její knihovně, která je přímo ve vedlejší domě, si děti mohou zpříjemnit život, stejně jako uvařit pro hraběte Olafa omáčku puttanescu.

Čtvrtá

Sourozenci Baudelairovi si na rub jakési neplatné smlouvy opsali recept z kuchařské knihy a soudkyně Straussová byla tak laskavá, že se uvolila doprovodit je na trh a pomoci s nákupem

potřebných přísad. Hrabě Olaf jim nenechal příliš mnoho peněz, ale děti přesto dokázaly obstarat všechno, co potřebovaly.

Ve Stánku koupily olivy poté, co ochutnaly různé druhy a vybraly své oblíbené. V obchodě

s těstovinami se jim zalíbily zajímavě tvarované nudle a zeptaly se prodavačky, jaké množství je zapotřebí pro třináct lidí - o deseti se zmínil hrabě Olaf a pak jsou tu také ony tři. Potom ještě koupily petržel, slané rybičky sardinky, kapary, což jsou poupata malého keře a skvěle chutnají, a rajčata, která jsou vlastně ovoce, a ne zelenina, jak si většina lidí myslí. Usoudily, že by bylo vhodné podávat také dezert, a koupily za tímto účelem několik sáčků s pudinkovým práškem. Doufaly, že když připraví chutné jídlo, snad k nim bude hrabě Olaf laskavější.

„Moc vám děkujeme, že jste nám tak pomohla,“ řekla Violet, když se s paní Straussovou vracely k domovu. „Nevím, co bychom si bez vás počaly.“

„Zdá se, že si umíte poradit se vším,“ podotkla soudkyně. „Troufám si tvrdit, že máte o čem přemýšlet. Ale pořád mě překvapuje a připadá mi podivné, že vás hrabě Olaf požádal, abyste připravily takové množství jídla. No, jsem doma. Musím si uklidit nákup. Doufám, že si co nejdřív ke mně přijdete vypůjčit zase nějaké knihy.“

„Zítř?“ zeptal se Klaus. „Můžeme přijít hned zítř?“

„A proč ne?“ zasmála se soudkyně.

„Ani vám nedokážu povědět, jak moc si toho vážíme,“ řekla Violet opatrně. Od té doby, co rodiče zemřeli a hrabě Olaf se k nim choval tak odporně, se děti neseťkaly s laskavostí dospělých a nebyly si jisté, jestli ji ještě od někoho vůbec mohou očekávat. „Zítř, než zase budeme smět použít vaši knihovnu, bychom oba, Klaus i já, byli opravdu šťastni, kdybychom vám mohli pomoci s nějakou domácí prací. Sunny není ještě dost velká na to, aby pracovala, ale jsem si jistá, že najdeme nějaký způsob, jak by vám mohla být prospěšná.“

Soudkyně Straussová se na děti usmála, ale oči měla smutné. Natáhla ruku, lehce pohladila Violet po vlasech a té to bylo mnohem příjemnější než kdykoli jindy. „To nebude zapotřebí,“ řekla. „Jste v mém domě vždy vítány.“ Pak se obrátila a vešla do domu. Violet a Klaus Baudelairovi se za ní chvíli dívali, potom se pomalu otočili a vraceli se do domu hraběte Olafa.

Skoro celé odpoledne děti i s malou Sunny připravovaly podle receptu pikantní omáčku puttanesco. Violet osmažila česnek a umyla a nakrájela nasolené rybičky. Klaus oloupal rajčata a vypeckoval olivy. Sunny dřevěnou lžící tloukla do hrnce a prozpěvovala si přitom stále stejnou písničku, kterou si sama složila. A všechny tři se cítily méně nešťastné než kdykoli od té doby, co přišly k hraběti Olafovi. Vůně připravovaného jídla je vždy uklidňující, a jak omáčka bublala, podle slov v kuchařce se „vařila na mírném ohni“, kuchyň nabývala na útulnosti. Violet s Klausem vzpomínali na příjemné zážitky s rodiči, a když mluvili o sousedce

Straussové, shodli se na tom, že je to skvělá paní, a těšili se na příjemné chvíle, které stráví v její knihovně. Tak si povídali a přitom míchali a ochutnávali čokoládový pudink.

Když dali pudink vychladnout do ledničky, Violet, Klaus a Sunny zaslechli, jak se s hlasitým rachotem otvírají vchodové dveře. Samozřejmě

hned poznali, kdo se vrací domů.

„Sirotci!“ zakřičel hrabě Olaf svým skřípavým hlasem. „Kde jste, sirotci?“

„V kuchyni, hrabě Olafe,“ zavolal Klaus. „Zrovna připravujeme večeři.“

„Už jste měli být hotovi, sirotci,“ křikl hrabě Olaf a vtrhl do kuchyně. Zkoumavým pohledem svých nápadně se lesknoucích očí přejel všechny tři děti. „Moje herecká společnost je mi v patách a má velký hlad. Kde máte ten rostbíf?“

„Nepekly jsme rostbíf,“ řekla Violet, „uvařily jsme pikantní omáčku puttanescu.“

„Co?“ zvedl obočí hrabě Olaf. „Žádné maso? Žádný rostbíf?“

„Neřekl jste nám, že chcete rostbíf,“ ozval se Klaus.

Hrabě Olaf přistoupil až těsně k dětem, takže se zdál ještě mnohem větší, než ve skutečnosti byl. Jeho oči se ještě víc blýskaly a jedno obočí zlostí povyskočilo ještě výš.

„Když jsem souhlasil, že vás adoptuji,“ syčel, „stal jsem se vaším otcem, a jako váš otec nejsem někdo, s kým byste si mohly zahrávat. Předpokládal jsem, že pro mě a mé hosty připravíte rostbíf.“

„Nemáme maso!“ vykřikla Violet. „Udělalý jsme pikantní omáčku puttanescu!“

„Ne! Ne! Ne!“ pokřikovala Sunny.

Hrabě Olaf přejel vzteklým pohledem Sunny, která tak neočekávaně vhodně promluvila. S nelidským řevem ji popadl jednou svou špinavou rukou, zvedl ji a přitáhl si ji k sobě, až měl její oči přímo proti svým. Není potřeba říkat, že se Sunny hrozně polekala a hned se dala do křiku, příliš vyděšená, než aby se třeba jen pokusila zakousnout do ruky, která ji držela.

„Okamžitě ji pusť, ty...!“ zařval Klaus. Vyskočil a snažil se Sunny hraběti vytrhnout, ale ten ji držel tak vysoko, že na ni Klaus nedosáhl. Hrabě Olaf pohlédl na chlapce, v příšerném šklebu vycenil zuby, hrozivě se rozesmál a zvedal přitom naříkající Sunny pořád výš. Už se zdálo, že ji upustí na zem, když se z vedlejšího pokoje ozval obrovský výbuch smíchu.

„Olafe! Kde je Olaf?“ volala změt' hlasů. Hrabě Olaf se zarazil, pořád přitom držel křičící Sunny ve vzduchu, když členové divadelní společnosti vtrhli do kuchyně. Ve chvílce ji zaplnili - houf podivně vyhlížejících

postav rozmanitých typů, tvarů a velikostí. Byl tu plešatý člověk s velmi dlouhým nosem, oblečený do černého taláru, který mu sahal až po paty. Byly zde dvě ženy, které měly po celém obličejí vrstvy bělostného pudru, takže vypadaly jako duchové. Za nimi stál muž s velmi dlouhými hubenými rukama, na jejichž konci byly místo dlaní a prstů dva háky. Byl tu ohromně tlustý tvor, který se nepodobal ani muži, ani ženě. Zůstal stát ve dveřích a za ním se tlačila skupina dalších lidí, které děti sotva zahlédly, ale dovedly si docela dobře představit, že jsou nejspíš stejně strašidelní jako ti, co už vstoupili dovnitř.

„Tak tady jsi, Olafe,“ zvolala jedna z těch žen s bílou tváří. „Co to proboha tropíš?“

„Právě trestám tyhle haranty,“ řekl hrabě Olaf. „Nařídil jsem jim, aby připravili večeři, ale všechno, na co se zmohli, je jakási odporná omáčka.“

„Nesmíš se s dětmi babrat,“ řekl muž s háky místo rukou. „Musí se naučit poslouchat starší lidi.“

Vysoký plešatý člověk si děti upřeně prohlížel. „To jsou,“ obrátil se k hraběti Olafovi, „ti boháči, jak jsi mi o nich vyprávěl?“

„Jo,“ odpověděl Olaf. „Jsou to děsní spratci a já je sotva dokážu změnit.“ Po těchto slovech postavil na podlahu neustále naříkající Sunny. Violet s Klausem si ulehčením oddychli, když viděli, že ji z té výšky nehodil na zem.

„Nezávidím ti to,“ ozval se někdo ve dveřích.

Hrabě Olaf si otřel ruce, jako kdyby v nich držel něco odporného, a ne dítě. „Nuže, dost řeči,“ řekl. „Předpokládám, že musíme sníst jejich večeři, i kdyby byla úplně nechutná. Pojdte všichni za mnou do jídelny, naleju vám nějaké víno. Doufám, že než nám tihle fakani začnou servírovat, budeme tak zpití, že nepoznáme, že to není rostbíf.“

„Hurááá!“ zvolalo několik členů jeho bandy a následovalo hraběte Olafa do jídelny. Nikdo nevěnoval ani ždibec pozornosti dětem kromě plešatého muže, který se zastavil a zahleděl se Violet do očí.

„Jsi moc hezká,“ řekl úlisně a vzal její tvář do svých neforemných, hrubých rukou. „Být tebou, snažil bych se hraběte Olafa nezlobit. Jinak by ses jeho zásluhou mohla rozloučit se svou pěknou tvářičkou.“ Violet se otrásla hrůzou a plešatý muž s pronikavým chechtotem odcházel.

Když děti v kuchyni osaměly, sotva popadaly dech jako po dlouhém běhu. Sunny pořád ještě plakala a Klaus si uvědomil, že i on má oči zalité slzami. Jenom Violet měla suché oči; ale celá se chvěla strachem a hnusem, což vznešeněji řečeno znamená „nepříjemným pocitem hrůzy a znechucení“. Nějakou chvíli žádný z nich nedokázal promluvit.

„To je hrozné, strašné,“ konečně ze sebe vypravil Klaus. „Co budeme dělat, Violet?“

„Nevím,“ řekla. „Bojím se.“

„Já taky,“ přiznal Klaus.

„Tak!“ řekla Sunny, když přestala plakat.

„Chceme večeri!“ vykřikl kdosi z jídelny a divadelní banda začala v ostrém rytmu bušit do stolu, což, jak jistě uznáte, je veliká nevychovanost, to se prostě nedělá.

„Nezbývá nám než podávat puttanescu,“ řekl Klaus, „jinak kdoví, co by nám hrabě Olaf provedl.“

Violet myslela na to, co povídal ten plešatec o tom, jak by mohla mít navždycky rozbitou tvář, a souhlasila. Podívala se do hrnce s bublající omáčkou, která vypadala tak lákavě, když ji připravovala, ale teď jí připadala jako kád' plná krve. Potom oba zanechali Sunny v kuchyni a vydali se do jídelny: Klaus nesl mísu se zajímavě tvarovanými nudlemi, Violet hrnec s omáčkou puttanescou a k tomu velkou naběračku. Divadelní společnost hlučela a klábosila, občas se ozval výbuch smíchu. Všichni znovu a znovu upíjeli ze svých pohárů víno a těm dvěma, kteří kroužili kolem stolu a každému z nich servírovali večeri, nevěnovali pozornost. Violet bolela pravá ruka od toho, jak držela těžkou naběračku. Napadlo ji, že si ji přendá do levé, ale protože byla pravačka, bála se, že levou rukou by mohla omáčku rozlít, což by hraběte Olafa zase rozzuřilo. Nešťastně pohlížela na Olafův talíř s jídlem a hlavou jí blesklo, že měla koupit na trhu jed a přidat ho do puttanescy. Když konečně všem naložili plné talíře, Klaus a Violet vklouzli zpátky do kuchyně. Naslouchali divokému, hrubému smíchu hraběte Olafa a jeho divadelní tlupy a nimrali se ve svých porcích, příliš sklíčení, než aby v sobě dokázali probudit chuť k jídlu. Po delší době Olafovi přátelé znovu v ostrém rytmu tloukli do stolu a Violet s Klausem vešli do jídelny, aby sklidili ze stolu, a pak znovu, aby servírovali čokoládový pudink. Teď už bylo patrné, že hrabě Olaf a jeho společníci vypili značné množství vína, hlava jim padala na stůl a ještě mnohem víc žvanili. Konečně se zvedli a potácivě procházeli kuchyní, dětem přitom cestou z domu věnovali sotva jediný pohled. Hrabě Olaf se rozhlédl po místnosti plné špinavého nádobí.

„Protože jste dosud neuklidily v kuchyni,“ řekl dětem, „předpokládám, že si odpustíte dnešní noční představení. Ale až všechno umyjete a uklidíte, musíte hned do postelí.“

Klaus upřeně zíral na podlahu a snažil se nedávat najevo své rozčilení, ale takovou nehoráznost prostě nemohl přejít mlčením.

„Chtěl jste snad říct do postele!“ zakřičel. „Víte, že máme jen jednu postel!“

Členy divadelní společnosti ten výbuch zastavil v půli cesty, přejížděli očima z Klause na Olafa, dychtiví, co bude následovat dál. Hrabě Olaf povytáhl jedno obočí a oči mu blýskaly, ale promluvil mírně.

„Pokud si přejete další postel,“ pokrčil rameny, „zítra se můžete vypravit do města a koupit si ji.“ „Víte přece dobře, že nemáme peníze,“ řekl Klaus.

„Samozřejmě že máte,“ odpověděl hrabě Olaf trochu zvýšeným hlasem. „Zdědily jste značné bohatství.“

„Ty peníze,“ řekl Klaus, který si pamatoval slova pana Poea, „se nesmějí použít dřív, než bude Violet plnoletá.“

Hrabě Olaf zbrunátněl. Chvilku mlčel. Pak se náhle, rychle a nečekaně sklonil a vlepil Klausovi silný políček. Klaus upadl na podlahu. Obličejem se skoro dotýkal potetovaného kotníku hraběte Olafa. Brýle mu spadly a odlétly do kouta. Levou tvář, kam ho Olaf uhodil, měl v jednom ohni. Herecká banda se smála a dokonce se ozval i potlesk, jako kdyby hrabě Olaf udělal něco ohromně hrdinského, a ne ohavného.

„Pojďte, přátelé,“ obrátil se ke svým hostům hrabě Olaf. „Ať nezmeškáme představení!“

„Jak tě znám, Olafe,“ řekl muž s háky místo rukou, „určitě najdeš cestu, jak se dostat k Baudelairovým penězům.“

„Uvidíme,“ zabručel hrabě Olaf, ale oči mu zablýskly, jako kdyby zrovna dostal skvělý nápad.

Přední dveře se za hrabětem Olafem a jeho povedenými kumpány hlasitě zabouchly a sourozenci Baudelairovi v kuchyni osaměli. Violet si ke Klausovi klekla, objala ho a snažila se ho utěšit. Sunny našla jeho brýle, zvedla je a přinesla. Klaus začal vzlykat, ani ne tak bolestí, ale kvůli tomu, v jak hroznou situaci se ocitli. Violet a Sunny plakaly s ním a usedavý vzlykot neustával, i když děti myly nádoby a zhasínaly svíce v jídelně, a ještě když se svlékaly a ukládaly se k spánku. Klaus na postel, Violet na podlahu, Sunny na svou malou postýlku ze závěsů. Měsíc svítil do oken, a kdyby někdo nahlédl dovnitř, do ložnice sourozenců Baudelairových, byl by spatřil, jak tři děti po celou noc tiše pláčou.

Pátá

Zajisté jste, milí čtenáři, někdy prožili nějakou událost, která vás přiměla k pláči. Pokud ne, v tom případě nevíte, že po pořádném, dlouhém pláči se obvykle cítíte lépe, a to dokonce i tehdy, když se vaše situace ani trochu nezmění. Tak tomu bylo také se sourozenci Baudelairovými. Proplakali celou noc, ale druhý den ráno vstali s pocitem, jako by z nich

břemeno, které je tížilo, spadlo. Samozřejmě věděli, že jsou stále v hrozné situaci, ale mysleli si, že by mohli udělat něco pro to, aby se zlepšila.

Toho rána jim hrabě Olaf přikázal našťípat dříví na dvorku, a tak se Violet s Klausem chopili seker. Současně probírali svou situaci, zatímco Sunny zamyšleně žížlala malý kousek dřeva.

„Jasně,“ řekl Klaus a prsty mu zabloudily k ošklivé podlitině na tváři, kam ho Olaf uhodil, „nemůžeme už tady zůstat. Radši bych se potuloval po ulicích, než žít na tomhle hrozném místě.“

„Ale víš, co všechno by nás mohlo na ulicích potkat?“ poznamenala Violet. „Tady koneckonců máme střechu nad hlavou.“

„Přál bych si, abychom peníze rodičů mohly použít teď, místo toho čekání, až budeš plnoletá,“ řekl Klaus. „Mohly bychom si koupit nějaký zámek a bydlet v něm, měly bychom ozbrojenou stráž, která by hlídala venku a nepustila by dovnitř hraběte Olafa ani jeho bandu.“

„A mohly bychom tam mít velkou laboratoř na vynálezy,“ zasnila se Violet. Vzala sekeru a rozštípla větší polínko na dva kousky. „Pěkně zařízenou, se strojky a kladkami a elektrickými přístroji a skvělou počítačovou technikou.“

„Já bych chtěl velkou knihovnu,“ řekl Klaus, „tak pohodlnou, jako má soudkyně Straussová, ale mnohem větší, obrovskou.“

„Taky!“ vykřikla Sunny, což mělo znamenat: „A já bych chtěla mít plno věcí na kousání.“

„Ale nejdřív,“ pokračovala Violet, „se musíme nějak dostat z téhle hrozné situace.“

„Třeba by nás mohla adoptovat paní Straussová,“ napadlo Klause. „Říkala přece, že jsme vždycky vítány v jejím domě.“

„Ale jen na návštěvě nebo v její knihovně,“ krotila ho Violet. „Nemyslela tím, abychom u ní bydlely.“

„Když jí ale vysvětlíme, v jaké jsme situaci, jistě bude souhlasit s tím, že nás adoptuje,“ odporoval jí Klaus, jako by se nechlěl vzdát té nadějně představy. Když se však na něj Violet podívala, poznala, že ví, že to není možné.

Adopce dětí je vážné rozhodnutí a pravděpodobně k němu nedochází z náhlého popudu, pod vlivem okamžitého dojmu. Jsem si jist, že jste si občas v životě přáli, aby vás vychovávali jiní lidé než ti, kteří vás vychovávají teď, ale srdce i rozum vám říkaly, že naděje na změnu je velmi slabá.

„Myslím, že bychom měly zajít za panem Poem,“ řekla Violet. „Když nás tady nechal, když nás sem strčil, povídal, že ho můžeme vyhledat v bance, kdybychom měly nějaké problémy nebo se chtěly na něco zeptat.“

„My se ale ve skutečnosti nechceme na nic zeptat,“ řekl Klaus. „My si chceme stěžovat.“ Myslel na to, jak pan Poe přišel za nimi na pobřeží s tou strašnou zprávou. I když se samozřejmě nedomníval, že oheň měl na svědomí pan Poe, přesto se s ním nechtěl znovu vidět, protože se obával, že se dozví další špatné zprávy.

„Nevím, za kým jiným bychom měly jít,“ řekla Violet. „Pan Poe spravuje naše záležitosti a jsem si jistá, že kdyby se dozvěděl, jak strašně se hrabě Olaf chová, jistě by nás odsud vzal.“

Klaus si v duchu představil pana Poea, jak přijíždí ve svém autě a bere jeho, Violet a Sunny pryč z domu hraběte Olafa, a pocítil záchvěv naděje. Kdekoli to musí být lepší než tady. „Dobře,“ řekl. „Naštípeme všechno dříví a pak půjdeme do banky.“

Povzbuzení svým plánem chopili se oba seker a pracovali s ohromnou pílí, aby byli brzy hotovi a mohli se o to dříve vydat do banky. Pamatovali si, že hrabě Olaf řekl, že má mapu města. Všude ji proto hledali, ale nenašli po ní ani stopy. Usoudili tedy, že musí být ve věži, kam mají zakázaný přístup. Proto se děti vypravily nazdařbůh do městské čtvrti, kde sídlila většina bank, v naději, že najdou pana Poea, aniž znaly alespoň přibližný směr.

Prošly obchodní čtvrtí, míjely jídelny a květinářství, sochy a sousoší, až přišly do bankovní čtvrti. Zastavily se, aby se osvěžily doušky vody z Fontány u Vítězného oblouku světa financí. Bankovní čtvrt' tvořilo několik širokých ulic, po obou stranách lemovaných rozlehlými budovami z mramoru. Byly to samé banky. Tři sourozenci nejprve vešli do Investiční banky, pak do Městské spořitelny, do Obchodní banky, potom do budovy Prospěšných finančních služeb, a všude se ptali pa panu Poeovi. Konečně vrátný v Úvěrové bance jim řekl, že pokud ví, pan Poe pracoval v Dolní ulici ve vedení finanční správy a vymáhání pohledávek.

Velký čtvercový dům na první pohled vypadal dost všedně, když se však sourozenci ocitli uvnitř, byli ohromeni. Hemžení tolika lidí, kteří pobíhali sem a tam velkou místností, v níž se rozléhal každý krok, jim nahánělo husí kůži. Konečně se odvážili zeptat hlídače v uniformě, jestli mohou mluvit s panem Poem, a on je zavedl do velké kanceláře bez oken, zato však s mnoha skříněmi a policemi plnými spisů.

„Tak jste přišli... Nuže, nazdar,“ řekl pan Poe a z tónu jeho hlasu se dalo poznat, že ho návštěva uvedla do velkých rozpaků. Seděl u stolu pokrytého popsány papíry, které vypadaly důležitě a nudně. Vedle malého rámečku s fotografií ženy a dvou protivných synů stály tři telefony s blikajícími světly. „Pojďte prosím dovnitř.“

„Děkuji,“ řekl Klaus, potřásaje rukou pana Poea. Sourozenci se usadili na třech velkých, pohodlných židlích.

Pan Poe otevřel ústa, aby něco řekl, ale musel si odkašlat do kapesníku, než mohl začít. „Mám dnes spoustu práce,“ promluvil konečně. „Proto vám nemohu věnovat moc času. Příště musíte zavolat, dřív než se vydáte do těchto končin. Vyšetřím si pro vás čas a vezmu vás na oběd.“

„To by od vás bylo velmi laskavé,“ řekla Violet. „Umlouváme se, že jsme vám nedaly vědět, než jsme za vámi šly, ale ocitly jsme se v naléhavé situaci.“

„Hrabě Olaf je šílenec,“ řekl Klaus, který přešel rovnou k věci. „Nemůžeme u něj zůstat.“

„Uhodil Klause do obličeje! Vidíte tu modřinu?“ řekla Violet, ale sotva to vyslovila, zadrnčel jeden z telefonů hlasitým, nepříjemným tónem. „Promiňte,“ řekl pan Poe a zvedl sluchátko. „Tady Poe,“ řekl. „Co? Ano. Ano. Ano. Ano. Ne. Ano. Děkuji.“ Položil telefon a zahleděl se na děti Baudelairovy, jako kdyby na ně mezitím dočista zapomněl.

„Promiňte,“ opakoval pan Poe, „o čem jsme to mluvili? Ano, hrabě Olaf. Je mi líto, že na vás neudělal dobrý dojem.“

„Má pro nás jen jednu postel,“ řekl Klaus.

„Nutí nás dělat mnoho těžkých prací v domě.“ „Pije moc vína.“

„Promiňte,“ řekl pan Poe, když zazvonil druhý telefon. „Tady Poe,“ řekl. „Sedm. Sedm. Sedm. Sedm. Šest a půl. Sedm. Není zač.“ Vyskočil a rychle si něco zapsal do svých papírů, potom pohlédl na děti. „Je mi líto,“ řekl, „ale co jste povídaly o hraběti Olafovi? Na tom není nic špatného, že vám ukládá domácí práce.“

„Říká nám sirotci.“

„Má příšerné kumpány.“

„Pořád se zajímá o naše peníze.“

„Jojo!“ (To se ozvala Sunny.)

Pan Poe zdvihl ruce, aby naznačil, že už toho slyšel dost. „Děti, děti,“ opakoval. „Chce to nějaký čas, abyste si zvykly v novém domově. Jste tam teprve pár dní.“

„Jsme tam dost dlouho, abychom poznaly, že hrabě Olaf je špatný člověk,“ řekl Klaus.

Pan Poe vzdychl a pohlédl na každé ze tří dětí. Jeho tvář byla laskavá, ale nezdálo se, že by uvěřil tomu, co mu děti říkaly. „Rozumíte latinskému výrazu *in loco parentis*?“ zeptal se.

Violet a Sunny se obrátily na Klause. Nejnáruživější čtenář z nich nejradši listoval slovníky a pamatoval si cizí slova. „Něco o lokomotivě, o vlaku?“ zeptal se. Možná je chce pan Poe odvézt vlakem k jinému příbuznému.

Pan Poe zavrtěl hlavou. „*In loco parentis* znamená jednat v postavení rodičů,“ řekl. „To je právnícký termín a vztahuje se na hraběte Olafa. Teď,

když jste v jeho péči, může při vaší výchově použít jakoukoli metodu, kterou uzná za vhodnou. Je mi líto, pokud vás rodiče nevedli k žádným domácím pracím a nepili před vámi víno, nebo jestli se vám jejich přátelé líbili víc než přátelé hraběte Olafa, ale to jsou věci, s nimiž se musíte smířit, protože hrabě Olaf jedná in loco parentis. Rozumíte?“

„Ale on uhodil mého bratra!“ vykřikla Violet. „Podívejte se na jeho tvář!“

Zatímco Violet mluvila, pan Poe sáhl do kapsy pro kapesník, zakryl si jím ústa a mnohokrát, mnohokrát do něj zakašlal. Kašlal tak hlasitě, že si Violet nebyla jistá, že ji slyšel.

„Cokoli hrabě Olaf dělá,“ řekl pan Poe a díval se přitom do jednoho ze svých spisů a zakroužkoval nějaké číslo, „činí in loco parentis, a do toho já nesmím zasahovat. Vaše peníze budou dobře spravovány mnou a bankou, ale výchovné metody hraběte Olafa jsou jeho věcí. A teď, ač nerad, musím vás požádat, abyste co nejrychleji odešly, mám velmi mnoho práce.“ Děti strnuly a zůstaly sedět jako opařené. Pan Poe na ně pohlédl a odkašlal si. „Co nejrychleji,“ řekl, „znamená...“

„... znamená, že pro nás nic neuděláte, že nám prostě nepomůžete“, dokončila za něj Violet. Třásla se zlostí a zklamáním. Když začal jeden z telefonů zase vyzvánět, vstala a vykročila z místnosti, Klaus se Sunny v náručí ji následoval. Vyšly z banky a zůstaly stát na ulici. Nevěděly, jak dál.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Klaus smutně.

Violet se upřeně zadívala na oblohu. Litovala, že nedokáže přijít na to, jak je všechny zachránit z té hrozné situace. „Snad to půjde později,“ řekla. „Tak jako tak se musíme vrátit a o dalším přemýšlet zítra. Možná bychom se mohly zastavit u soudkyně Straussové.“

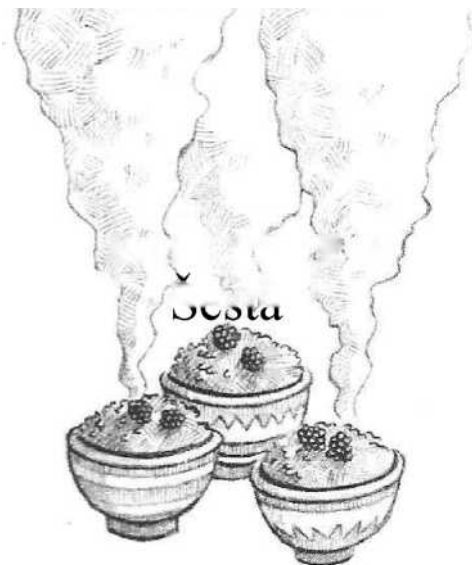
„Ale tvrdila jsi, že nám nemůže pomoci,“ namítl Klaus.

„Ne pro pomoc,“ řekla Violet, „pro knížky.“

Je velmi užitečné, když se člověk už v mládí naučí rozeznávat rozdíl mezi „skutečně“ a „obrazně“. Když se něco skutečně přihodí, opravdu se to stane, když něco probíhá obrazně, děje se to pouze zdánlivě. Když například skutečně skáčete radostí, znamená to, že si povyskočíte nad zem, protože se cítíte šťastní. Když obrazně skáčete radostí, znamená to; že jste tak šťastní, že byste si radostí povyskočili; ale třeba jen sedíte a šetříte si energii na jiné věci.

Když se sourozenci Baudelairovi vraceli k „sídlu“ hraběte Olafa, zastavili se cestou u domu soudkyně Straussové, která je pozvala dál a dovolila jim vybrat si knížky z knihovny. Violet si našla něco o vynálezech z oblasti mechaniky, Klaus si vybral svazek o vlčích a Sunny našla knihu s mnoha obrázky zubů. Když přišli do svého pokoje, všichni se namačkali

na tu jedinou postel, soustředěně četli, Sunny knížkou aspoň listovala, a bylo jim dobře. Obrazně unikli hraběti Olafovi a celému tomu ubohému životu. Ve skutečnosti nikam neunikli, protože stále zůstávali v jeho domě a podle zásady *in loco parentis* byli vystavení Olafovým zvrhlostem. Ale když se pohroužili do oblíbených čtenářských témat, ocitli se ve svém vlastním světě, tak daleko od trápení, že si chvíli mohli myslet, že vlastně žádné neexistuje. V situaci, v jaké se sourozenci nacházeli, obrazný únik ovšem nestačil, ale na konci únavného a beznadějného dne byli i za něj vděční. Violet, Klaus a Sunny se zabořili do knih a někde v pozadí myslí jim zůstávala naděje, že jejich obrazný únik by se snad mohl změnit ve skutečnost.

K A P I T O L A

\ n . ' j r f j .

W a o T O

Příští ráno děti ospale vklopýtaly do kuchyně, kde narazily na hraběte Olafa ještě dřív, než si uvědomily, že se nacházejí v jeho domě.

„Dobré jitro, sirotci,“ řekl. „Snídani máte připravenou.“

Děti si sedly ke kuchyňskému stolu a nevěřicně zíraly na misky naplněné kaší z ovesných vloček. Kdybyste hraběte Olafa znali a kdyby vám najednou připravil a nabízel jídlo, nemysleli byste si, že uvnitř bude něco hrozného, jako třeba jed nebo rozemleté sklo? Ale Violet, Klaus a Sunny kupodivu zjistili, že kaše příjemně voní, je

pocukrovaná a nahoře na každé porci jsou nasypány čerstvé maliny. Nejedli maliny od té doby, co jim rodiče zemřeli, třebaže je dříve jídávali moc rádi.

„Děkujeme vám,“ řekl Klaus, opatrně sebral jednu malinu a zkoumal ji. Možná jsou opravdu otrávené, když vypadají tak skvěle. Hrabě Olaf pozoroval, jak si Klaus malinu nedůvěřivě prohlíží, zasmál se a sebral jednu z misky, kterou měla před sebou Sunny. Strčil malinu do úst a spolkl ji.

„Nejsou dobré? Nechutnají vám?“ zeptal se. „Když jsem byl tak starý jako vy, moc mi chutnaly.“

Violet se snažila představit si hraběte Olafa jako kluka, ale nedařilo se jí to. Jeho lesknoucí se oči, kostnaté ruce a úlisný smích, to všechno se hodilo jen k dospělému. Navzdory strachu z něho se chopila lžice a pustila se do kaše. Hrabě Olaf ji jedl také, snad tedy nebyla otrávená, a kromě toho už měla Violet velký hlad. Klaus také začal jíst a po něm i Sunny, která měla ve chvílce ovesnou kaši a maliny rozmazané po celém obličejí.

„Včera mi volal pan Poe,“ řekl hrabě Olaf, „prý jste ho navštívily.“

Děti vytřeštily oči. Doufaly, že jejich návštěva zůstane jen mezi panem Poem a jimi a k hraběti Olafovi se nic nedonese.

„Pan Poe mi řekl,“ pokračoval hrabě Olaf, „že je vám zatěžko přizpůsobit se životu, který jsem vám tak pečlivě připravil. Moc mě to mrzelo, bylo mi líto, že jsem to musel vyslechnout.“

Děti pohlédly na hraběte Olafa. Tvářil se velmi vážně, jako kdyby mu to skutečně bylo líto, ale oči se mu výsměšně leskly.

„Opravdu?“ zeptala se Violet. „Nechtěly jsme, aby vás pan Poe něčím obtěžoval.“

„Jsem rád, že to udělal,“ řekl hrabě Olaf, „protože bych si přál, abyste se tady všechny tři cítily jako doma, když jsem teď váš tatínek.“

Děti po jeho slovech trochu zamrazilo, když si vzpomněly na svého laskavého tatínka, a smutně koukaly na jeho žalostnou náhražku sedící nyní místo něho s nimi u stolu.

„V poslední době,“ řekl hrabě Olaf, „jsem měl hodně starostí s divadelní společností a obávám se, že jsem se choval poněkud chladně.“

Výraz „chovat se chladně“ zní zajímavě, ale ani zdaleka nevystihuje jednání hraběte Olafa s dětmi. Znamená „vzdálit se a nevyslechnout názor jiných“ a hodil by se spíše na někoho, kdo ve společnosti stojí v koutě a s nikým nemluví, protože se třeba cítí dotčen slovy, která o něm někdo pronesl. Nehodí se na toho, kdo připraví jednu postel pro tři osoby, nutí je vykonávat těžké domácí práce a bije je do tváře. Je mnoho výrazů pro takové lidi, ale „chovat se chladně“ mezi ně rozhodně nepatří. Klaus ten

výraz znal a taktak že se hlasitě nerozesmál, když ho Olaf použil. Ale protože měl ještě pořád na tváři modřinu, mlčel.

„Protože chci, abyste se tady více cítily jako doma, budu rád, když se zúčastníte mé příští divadelní hry. Když se budete podílet na mé práci, možná nebudete utíkat se stížnostmi k panu Poeovi.“

„Jakým způsobem bychom se měly podílet?“ zeptala se Violet. Připomněla si všechny práce, které už pro hraběte Olafa dělaly, a netoužila po tom, aby jich ještě přibylo.

„Nuže,“ řekl hrabě Olaf a oči mu přitom blýskaly, „hra se jmenuje Báječná svatba a napsal ji významný dramatický autor Al Funcoot. Budeme hrát jen jedno představení, a to v pátek večer. Je o muži, který je velmi statečný a chytrý, toho hraju já. V závěru se ožení s mladou, krásnou dívkou, kterou miluje, a po obradu mu davu lidí provolávají slávu. Ty, Klausí, a ty, Sunny, budete hrát některé z těch nadšených lidí v davu.“

„Ale my jsme menší než většina dospělých,“ namítl Klaus. „Nebude to obecenstvu připadat divné?“

„Budete představovat dva trpaslíky, kteří se zúčastní svatby,“ připustil shovívavě hrabě Olaf.

„A co budu dělat já?“ zeptala se Violet. „Umím docela dobře zacházet s nářadím, snad bych mohla pomoci s výpravou, vyrábět kulisy“

„Vyrábět kulisy? Proboha, to ne!“ vykřikl hrabě Olaf. „Hezké děvče jako ty nemůže pracovat v zákulisí.“

„Ale já bych to dělala rada,“ řekla Violet.

Obočí hraběte Olafa se nad jedním okem nepatrně nadzvedlo. Děti už věděly, že to znamená, že se co nejdřív rozzlobí. Ale obočí kupodivu zase pokleslo. „Pro tebe mám připravenou důležitou roli,“ řekl. „Budeš hrát tu mladou dívku, se kterou se ožením“

Violet cítila, jak se jí ovesné vločky a maliny obracejí v žaludku. V hlavě jí třestilo jako při chřipce. Je dost zlé, že se hrabě Olaf in loco parentis prohlašuje za jejich otce, ale představit si toho člověka jako manžela, i když jenom v divadelní hře, bylo mnohem strašnější.

„Je to velice důležitá role,“ pokračoval Olaf a ústa se mu na okamžik zkřivila neznatelným úšklebkem, „třebaže neřekneš nic jiného, než ‚ano‘, když se Soudkyně Straussová zeptá, jestli se za mě chceš provdat.“

„Soudkyně Straussová?“ vyhrkla Violet. „Co ta s tím má společného?“

„Souhlasila, že zahraje roli soudkyně,“ prohlásil hrabě Olaf. V pozadí za ním jedno z očí namalovaných na kuchyňské zdi jako by nenápadně pozorovalo každé z Baudelairových dětí. „Požádal jsem Soudkyni Straussovou, aby se zúčastnila, protože chci utužovat sousedské vztahy, stejně jako otcovské.“

„Hrabě Olafe,“ začala Violet, ale vtom se zarazila. Chtěla vysvětlovat důvod, proč nemůže hrát jeho nevěstu, ale nechtěla ho rozzlobit. „Otče,“ řekla, „nevím jistě, jestli mám dost talentu, abych mohla hrát se skutečnými herci. Nerada bych poškodila vaše dobré jméno a jméno Ala Funcoota. Navíc budu mít v několika příštích týdnech mnoho práce se svými vynálezy - a musím se naučit připravovat rosbíf,“ dodala rychle, když si vzpomněla, jak hrabě nedávno vyváděl kvůli večeři.

Hrabě Olaf natáhl pavoučí ruku, vzal Violet za bradu a hluboce se jí zahleděl do očí. „Ty budeš,“ řekl, „v tom divadelním představení vystupovat.

Bylo by mi milejší, kdybys to udělala dobrovolně, ale protože věřím, že vám pan Poe vysvětlil, že ti můžu nařít, aby ses zúčastnila, musíš poslechnout.“ Olafovy ostré a špinavé nehty se mírně zaryly do Violetiny brady. Děvče se otrásl. V místnosti nastalo hrobové ticho, jako by nikdo ani nedýchal. Když se hrabě Olaf konečně zvedl, chvíli zůstal stát a pak beze slova odešel. Sourozenci naslouchali jeho těžkým krokům, slyšeli, jak vystupuje po schodech na věž, kam oni měli zakázáno chodit.

„No... snad,“ řekl Klaus váhavě, „domnívám se, že nám nijak neublíží, když budeme vystupovat v té hře. Vypadá to, že je pro něj hodně důležitá a že ho můžeme poznat i z lepší stránky.“

„Za tím ale musí něco být, musí něco chystat,“ řekla Violet.

„Nemyslíš tím, že tyhle maliny jsou otrávené, vid’?“ zeptal se Klaus ustrašeně.

„Ne,“ řekla Violet, „Olafovi jde o majetek, který budeme dědit. Kdyby nás zabil, nic by z toho neměl, nepřineslo by mu to žádný užitek“

„Ale jaký užitek bude mít z toho, když nás vezme do té svojí hloupé hry?“

„Nevím,“ odpověděla zkormouceně Violet. Vstala a začala umývat misky od ovesné kaše.

„Měly bychom vědět něco víc o dědickém právu,“ řekl Klaus. „Podezírám hraběte Olafa, že má cosi za lubem, že vymyslel nějaký špinavý trik, jak dostat naše peníze, ale nevím, jak by to mohl provést.“

„Asi bychom o tom měly povědět panu Poeovi,“ prohodila Violet zamyšleně, zatímco Klaus vedle ní utíral talířky. „Zná všechny možné latinské právnické poučky.“

„Ale pan Poe by pravděpodobně zase zavolal hraběti Olafovi, že jsme za ním byly,“ poznamenal Klaus. „Možná bychom mohly zkusit promluvit s paní Straussovou. Je soudkyně, musí vědět o právu všechno“

„Ale je taky Olafova sousedka,“ namítla Violet, „také by mu mohla prozradit, na co jsme se ptaly.“

Klaus si sundal brýle. Dělal to vždycky, když

usilovně přemýšlel. „Jak se tedy máme dozvědět něco o právu, aby se o tom nedoslechl Olaf?“ „Niha!“ vykřikla náhle Sunny. Pravděpodobně to mělo znamenat něco jako „nemohl by mi někdo otřít obličej“, ale sotva to vykřikla, Klaus s Violet si vyměnili pohledy. Kniha. Oba v tu chvíli napadlo totéž: Soudkyně Straussová jistě bude mít knihu o dědickém právu.

„Hrabě Olaf nám neuložil žádnou práci,“ řekla Violet, „takže předpokládám, že máme volno a můžeme navštívit sousedku a její knihovnu.“ „Ano, samozřejmě,“ zasmál se Klaus. „A abys věděla, tentokrát mě ani nenapadne půjčit si knihu o vlčích.“

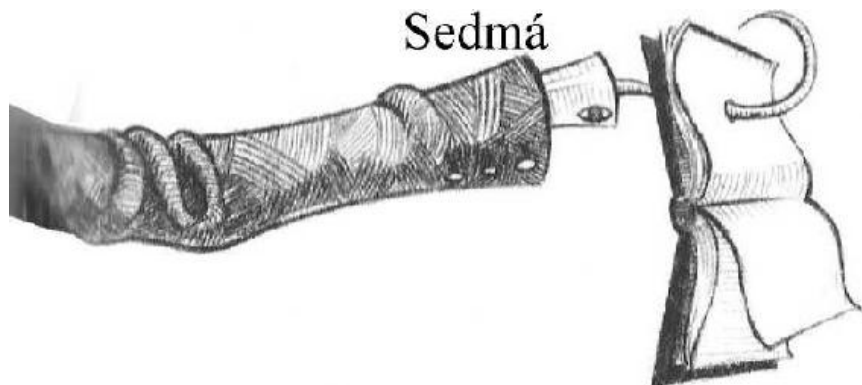
„Ani já,“ řekla Violet, „nebudu chtít nic o strojním inženýrství. Myslím, že si radši přečtu něco o dědickém právu.“

„Jdeme,“ rozhodl Klaus. „Paní Straussová povídala, ať přijdeme co nejdřív, a my se rozhodně nechceme chovat chladně.“

Když si připomněly, v jaké podivné souvislosti ten výraz použil hrabě Olaf, všechny tři se rozesmály, i Sunny, která samozřejmě neměla příliš bohatý slovník. Bleskurychle uklidily čisté misky do kredence, která je pozorovala namalovanýma očima. Pak už všechny tři děti utíkaly k vedlejšímu domu. Do pátku, kdy má být představení, zbývalo jen několik dní a děti chtěly prohlédnout úmysly hraběte Olafa co nejdříve.

K A P I T O L A

Sedmá

Na světě je, milí čtenáři, spousta různých knih, a to je dobře, protože lidí je mnoho a mají různé zájmy a potřeby. Například lidé, kteří nesnášejí příběhy, v kterých se malým dětem dějí hrozné věci, by měli tuto knihu okamžitě odložit. Existuje však jeden druh literatury, který se rozhodně nemůže pochlubit velkým počtem čtenářů: právnické spisy. Většinou bývají velmi tlusté, nezáživné a těžko srozumitelné. Proto není divu, že právníci vydělávají takovou spoustu

peněz. Peníze jsou hybnou silou vedoucí lidi k pročítání tlustých, nezáživných a těžko srozumitelných knih. Výraz „hybná síla“ v tomto případě znamená „nabídnutá odměna, která vás přiměje, abyste dělali něco, do čeho se vám vůbec nechce“.

Sourozenci Baudelairovi měli ovšem poněkud jiný důvod k tomu, aby se probírali těmito knihami. Nevedla je touha po penězích, ale strach. Chtěli zabránit hraběti Olafovi, aby jim ve snaze získat jejich peníze provedl nějaký špinavý trik. Ale i když „hybnou silou“ byl v tomto případě strach, znamenalo pro ně pročítání právnických příruček v soukromé knihovně soudkyně Straussově nesmírně obtížný úkol.

„Propána,“ vyjekla paní Straussová, jakmile vstoupila do knihovny a všimla si, co studují. Když je pustila do domu, odebrala se okamžitě dozadu do zahrady, kde se věnovala svým rostlinkám. Děti zatím zůstaly v její bohatě zásobené knihovně samy. „Myslela jsem, že se zajímáte o techniku, zvířenu Severní Ameriky a zuby. Jste si jisté, že vás budou zajímat tyhle odborné a suchopárné právní spisy? Ani mě nebaví se v nich probírat, a přitom je to můj obor.“

„Ano,“ zalhala Violet, „připadají mi moc zajímavé.“

„Mně taky,“ přidal se Klaus. „Violet a já pomýšlíme na právní kariéru, proto nás tyto svazky tak přitahují.“

„Dobrá,“ povzdechla si soudkyně, „ale Sunny snad o ně nejeví zájem. Třeba by mi raději pomáhala na zahradě.“

„Jupí!“ vykřikla Sunny, což tentokrát znamenalo: „Rozhodně bych dala přednost

zahradničení před sledováním svých sourozenců, jak se prokousávají právními příručkami.“

„Ale dohlédněte na ni, prosím, ať nestrká do pusy hlínu,“ žádal Klaus, když předával Sunny soudkyni.

„Samozřejmě,“ ujišťovala ho paní Straussová. „Přece nechceme, aby onemocněla a nemohla se zúčastnit toho slavného představení.“

Violet s Klausem si vyměnili pohledy. „Vy se na to divadlo těšíte?“ zeptala se opatrně Violet.

Tvář soudkyně Straussové se rozzářila. „Ale jistě. Vždycky jsem chtěla hrát divadlo, už jako malé děvče. A teď mi hrabě Olaf nabízí příležitost, abych si splnila svůj dávný sen. Vás nevzrušuje představa, že budete účinkovat v jeho hře?“

„Ale ano,“ odpověděla Violet.

„Samozřejmě, že ano,“ prohlásila soudkyně Straussová se zářícíma očima a malou Sunny v náručí. Když odešla, Klaus a Violet si znovu vyměnili pohledy a povzdychli si.

„Je tím divadlem úplně posedlá,“ řekl Klaus. „Ta nám neuvěří, že hrabě Olaf něco chystá, ať je to cokoliv.“

„Stejně by nám nepomohla,“ pronesla Violet chmurně. „Je to soudkyně a začala by nám vykládat o loco parentis jako pan Poe.“

„A proto musíme najít nějakou právnickou klíčku, která by nám pomohla to představení zarazit,“ prohlásil Klaus pevně. „Našla jsi už něco vhodného?“

„Nic, co by nám pomohlo,“ odpověděla Violet a pohlížela na kus papíru, kam si dělala poznámky. „Před padesáti lety nějaká paní odkázala ohromnou částku peněz své ochočené lasičce. Svým třem synům nezanechala vůbec nic. Ti tři, aby ty peníze dostali, se pokoušeli dokázat, že žena byla duševně nemocná, nepřičetná.“

„A jak to dopadlo?“ zajímal se Klaus.

„Myslím, že ta lasička zdechla,“ odpověděla Violet, „ale nevím to určitě. Musím si některá nesrozumitelná slova vyhledat v právnickém slovníku.“

„Nezdá se mi, že by nám to nějak pomohlo,“ řekl Klaus.

„Třeba se hrabě Olaf pokusí dokázat, že i my jsme duševně nemocní, a tím se dostat k našim penězům,“ uvažovala Violet.

„Ale proč by to chtěl dokazovat naší účastí v té hře?“ namítl Klaus.

„To nevím,“ přiznala Violet. „Jsem v koncích. Ty jsi něco objevil?“

„Přibližně v té době, kdy se řešil případ tvé dámy s lasičkou,“ poklepal Klaus na objemnou knihu, kterou listoval, „hrála jedna herecká společnost Shakespearova Macbetha a herci na sobě nic neměli.“

Violet se začervenala. „Chceš říct, že byli úplně nazí na jevišti?“

„Jen chvíli,“ zasmál se Klaus. „Pak přišla policie a představení zakázala. Ale nemyslím, že by nám tenhle případ nějak pomohl: Jen to bylo zajímavé čtení.“

Violet vzdychla. „Možná hrabě Olaf vůbec nic neplánuje,“ řekla. „Nechce se mi hrát v jeho hře, ale třeba se plašíme zbytečně. Snad nás tím chce opravdu jen uvést do rodiny.“

„Jak můžeš tohle říct?“ rozhořčil se Klaus. „Vždyť mě uhodil.“

„Přece se nemůže dostat k našim penězům jen tím, že nás přinutí účinkovat v jeho hře,“ vysvětlovala Violet. „Už mě od toho čtení bolí oči, Klausí, a stejně nám to nebude nic platné. Jdu ven a pomůžu paní Straussově na zahradě.“

Klaus sledoval sestru, jak vychází z knihovny, a zaplavila ho vlna beznaděje. Představení se blížilo, a zatím se mu nepodařilo přijít na to, co má hrabě Olaf za lubem, a tím pádem ani na způsob, jak tomu zabránit. Klaus po celý život věřil, že když člověk přečte hodně knih, může vyřešit každý problém, ale teď už si tím nebyl tak jistý.

„Tady jsi!“ Hlas přicházející ode dveří vyrušil Klause z úvah. „Hrabě Olaf mě poslal, abych se po vás podíval. Máte se hned vrátit domů.“

Klaus se otočil a uviděl ve dveřích jednoho z členů herecké bandy hraběte Olafa, toho s háky místo rukou. „Co tu vlastně děláš, na tak zatuhlém místě?“ zeptal se muž skřehotavým hlasem a blížil se k židli, na níž Klaus seděl. Zúžil své korálkové oči a přečetl si název jedné z knih. „Dědické právo s prováděcími předpisy?“ řekl ostře. „Pročpak si čteš zrovna tohle?“

„Proč myslíte, že si to čtu?“ odpověděl otázkou Klaus.

„Já ti povím, co si myslím“ Muž položil jeden ze strašných háků Klausovi na rameno. „Myslím, že bys už nikdy neměl vstoupit do téhle knihovny, rozhodně ne do pátku. Nechceme, aby malému klukovi lezly do hlavy hloupé nápady. A kde máš sestru a to odporné mrně?“

„Na zahradě,“ odpověděl Klaus a setřásl hák z ramene. „Dojděte si za nimi sám.“

Muž se sklonil tak, že jeho tvář byla jen pár centimetrů od Klausova obličeje. Když promluvil, cítil Klaus jeho páchnoucí dech. „A teď mě dobře poslouchej, chlapečku,“ řekl. „Jediný důvod, proč vám hrabě Olaf ještě neutrhá ručičky a nožičky, je ten, že zatím nezískal vaše peníze. Zůstanete naživu, dokud se mu nepodaří uskutečnit ten plán. Ale zeptej se sám sebe, ty malý knihomole: Jaký bude mít důvod nechat vás naživu, až se dostane k vašim penězům? Co myslíš, že s vámi bude potom?“

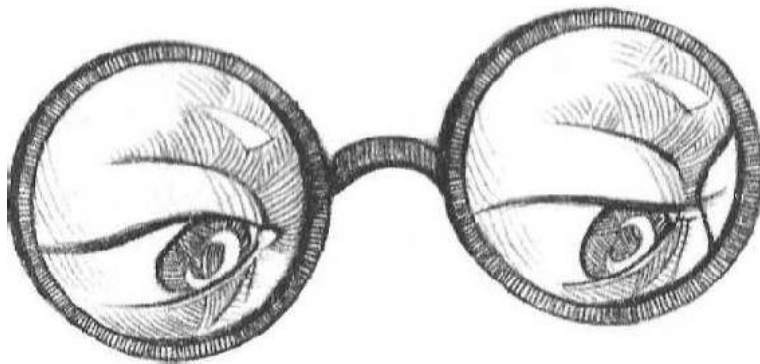
Při těchto slovech prostoupil celé Klausovo tělo ledový chlad. Ještě nikdy v životě neměl tak hrozný strach. Ruce a nohy se mu roztráslly, jako by se o něj pokoušel nervový záchvat. Snažil se něco říct, ale vyrážel ze sebe jen podivné skřeky. „To...to...“ zaslechl svůj blekotající hlas a připadal si jako malá Sunny.

„Až přijde čas“ pokračoval muž s háky lhostejně, nevšímaje si Klausových skřeků, „předpokládám, že tě hrabě Olaf přenechá mně. Na tvém místě bych se radši začal chovat rozumněji.“ Muž se opět napřímil a nastavil oba háky Klausovi před oči tak, aby se od těch strašlivých kovových protéz odráželo světlo stolní lampy. „A teď mě omluv, musím si dojít pro tvé ubohé sourozence.“

Po odchodu toho děsivého člověka bylo Klausovi na omdlení a byl by se rád na chvílku posadil, aby se vzpamatoval. Ale smysl pro povinnost mu to nedovolil. Uvědomoval si, že je to jeho poslední návštěva v knihovně a pravděpodobně i poslední příležitost překazit hraběti Olafovi jeho plán. Ale co vůbec zmůže? Ze zahrady k němu slabě doléhal hovor, který vedl muž s háky se Soudkyní Straussovou, a Klaus se horečně rozhlížel po

knihovně a hledal něco, co by mu mohlo pomoci. A potom, právě když slyšel, jak se muž vrací, spatřil knihu, po které rychle sáhl. Vyhrnul si košili, zasunul pod ni knihu a košili si zase rychle upravil. Právě včas. Chlap s háky zrovna vstupoval do místnosti a v náručí nesl Sunny, která se mu marně snažila zahryznout do rukou. Violet šla pár kroků za nimi.

„Jsem připraven,“ řekl Klaus a bez otálení vyšel ze dveří, aby si ho muž nestačil pořádně prohlédnout. Kráčel rychle před svými sourozenci a doufal, že si nikdo nevšimne vyboulené košile. Možná, snad, ale opravdu jen možná jim ta propašovaná kniha zachrání život.

K A P I T O L A

Osmá

Klaus byl celou noc vzhůru a četl, což za normálních okolností dělával rád. Když byli rodiče ještě naživu, brával si do postele baterku a četl pod příkrývkou tak dlouho, dokud se mu nezavřely oči. Někdy se stalo, že ráno, když otec vešel do pokoje, Klaus sice spal, ale zároveň svíral v jedné ruce baterku a v druhé knihu. Této noci však byla situace zcela odlišná.

Klaus stál u okna a četl si propašovanou knihu ve světle měsíce, které se oknem linulo do

místnosti. Občas pohled na spící sestry. Violet spala neklidně - to slovo v tomto případě znamená „přerušovaný spánek s častým převalováním“ - na nepohodlném lůžku, Sunny si v haldě závěsů vyvrtala jakousi chodbičku a byla v ní tak zachumlaná, že připomínala hromádku hadrů. Klaus neřekl sestřím o propašované knize, protože v nich nechtěl vzbuzovat falešné naděje. Nebyl si totiž jistý, jestli mu kniha pomůže vyřešit jejich problém.

Byl to objemný svazek psaný těžko srozumitelným jazykem a v průběhu noci pociťoval Klaus stále větší únavu. Občas se mu zavíraly oči. Stačí, aby ženich i nevěsta v přítomnosti soudce řekli ano... Stačí, aby ženich i nevěsta v přítomnosti soudce řekli ano... Stačí, aby ženich i nevěsta v přítomnosti soudce řekli ano... Přistihl se, že čte stejnou větu stále dokola. Ale potom si vzpomněl, jak se tam v knihovně zaleskly háky Olafova komplice, a když si představil, jak mu rozdírají tělo, rázem se probral a pokračoval ve čtení. Našel si kousek papíru, roztrhal ho na proužky a těmi si zakládal důležitá místa v knize.

Když tma za oknem začínala šednout a blížilo se svítání, měl Klaus pocit, že zjistil všechno, co potřeboval vědět. S východem slunce rostly i jeho naděje. A sotva se ozval zpěv prvních ptáků, tiše se přiblížil ke dveřím ložnice a opatrně je otvíral, aby nevyrušil z neklidného spánku Violet a Sunny, která byla stále zavrtaná v hromadě záclon. Potom šel do kuchyně, sedl si ke stolu a čekal na příchod hraběte Olafa.

Nemusel čekat dlouho. Olaf hlučně sešel po schodech z věže a vstoupil do kuchyně. Když uviděl Klause sedícího u stolu, usmál se, což v jeho případě znamenalo, že „vyloudil falešný úšklebek“.

„Ahoj, sirotku,“ ucedil. „Dnes sis přivstal.“ Klausovi se rozbušilo srdce, ale navenek vypadal neohroženě, jako by na sobě měl neviditelné brnění.

„Byl jsem vzhůru celou noc a pročítal tuto knihu,“ řekl. Položil knihu na stůl tak, aby se na ni mohl hrabě Olaf podívat. „Jmenuje se Nupciální zákon,“ řekl Klaus, „a dozvěděl jsem se z ní mnoho zajímavých věcí.“

Hrabě Olaf sahal po láhvi vína, aby si nalil skleničku k snídani, ale při pohledu na knihu se zarazil a sedl si.

„Slovo ‚nupciální‘ znamená sňatkový,“ vysvětloval Klaus.

„Vím, co to slovo znamená,“ zavrčel hrabě Olaf. „Kdes tu knihu vzal?“

„Vypůjčil jsem si ji v knihovně Soudkyně Straussové,“ odpověděl Klaus. „Ale to není podstatné. Důležité je, že jsem odhalil váš plán.“ „Opravdu?“ protáhl hrabě Olaf a nadzdvihl své podivné obočí. „Tak jaký mám plán, hošánku?“ Klaus ignoroval urážku a otevřel knihu na stránce, kterou si založil papírkem. „Zákony o uzavírání sňatku jsou v tomto státě velmi jednoduché,“ předčítal nahlas. „Stačí, aby nevěsta a ženich v přítomnosti

soudce řekli ‚ano‘ a nevěsta vlastní rukou podepsala příslušnou úřední listinu.“ Klaus odložil knihu a obrátil se na Olafa.

„Jestli moje sestra řekne ‚ano‘ a podepíše ten papír v přítomnosti Soudkyně Straussové, bude právoplatně oddána. Ta hra, kterou připravujete, by se neměla jmenovat Báječná svatba. Lepší název by byl Podvodná svatba. Vy si nechcete vzít Violet jen naoko - vy si ji chcete vzít doopravdy! To nebude jen předstírání, to má být skutečný, legální obřad.“

Hrabě Olaf se chraptivě zasmál. „Tvoje sestra není na vdavky dost stará.“

„Může se však vdát se souhlasem svého zákonem určeného poručníka, který jedná in loco parentis. To jsem si také přečetl. Mě neobalamutíte,“ prohlásil sebevědomě Klaus.

„Pro všechno na světě, proč bych se já chtěl oženit zrovna s tvou sestrou?“ ušklíbl se hrabě Olaf. „Je sice docela hezká, ale muž jako já může získat tolik krásných žen, kolik jen bude chtít.“ Klaus nalistoval další oddíl knihy a začal hlasitě předčítat. „Zákonný manžel má právo nakládat s veškerým majetkem, který je v držení jeho zákonné manželky.“ Klaus pohlédl vítězně na

hraběte Olafa. „Chcete si vzít mou sestru, abyste se zmocnil baudelairovského bohatství! Alespoň to tak plánujete. Ale až se o tom dozví pan Poe, vaše představení se konat nebude a vy skončíte ve vězení!“

Hraběti Olafovi se zablesklo v očích, ale nepřestal se usmívat. To Klause překvapilo, protože předpokládal, že po tomto odhalení se ten hrozný člověk rozzlobí a snad dokonce uchýlí i k násilí. Vždyť nedávno se rozzuřil jen proto, že místo očekávaného rostbifu se k večeři servírovala omáčka puttanesca! Skutečnost, že odhalil jeho pletichy, by ho měla rozzuřit tím spíše. Ale hrabě Olaf seděl tak klidně, jako kdyby spolu probírali počasí.

„Vidím, že jsi mě dostal,“ prohlásil suše. „Myslím, že máš pravdu: já půjdu do vězení, ty a tvoje sestry budete volní. Tak proč se nezvedneš a neběžíš to oznámit sestřím? Určitě se touží dozvědět o tvém velkém vítězství nad mými zločinnými plány.“

Klaus se pozorně podíval na hraběte Olafa, který se nepřestával usmívat, jako by se mu právě povedl nějaký veselý žertík. Proč vztekle nevyhrožoval, proč si zoufale nerval vlasy nebo si nezačal balit svých pár švestek, které bude na útěku nezbytně potřebovat? Jenže nic z toho, co si Klaus představoval, se nestalo.

„Dobrá, jdu to oznámit sestřím,“ řekl a vracel se do ložnice. Violet se pořád ještě neklidně převracela na posteli a Sunny byla stále zavrtaná v záclonách. Klaus nejprve probudil Violet.

„Byl jsem vzhůru celou noc a četl jsem,“ řekl sestře, když otevřela oči, „a podařilo se mi zjistit, co má hrabě Olaf v úmyslu. Chce s tebou uzavřít skutečný sňatek, zatímco Soudkyně Straussová a všichni ostatní si budou myslet, že je to jenom hra. Jakmile bude tvým manželem, získá kontrolu nad penězi našich rodičů a pak se nás může klidně zbavit.“

„Jak by si mě mohl doopravdy vzít?“ zapochybovala Violet. „Vždyť je to jen divadelní hra.“

„Aby byl sňatek legální, stačí odpovědět ‚ano‘ a podepsat dokument vlastní rukou v přítomnosti úřední osoby - jako je například Soudkyně Straussová,“ vysvětloval jí Klaus a poklepal na knihu, která obsahovala tyto informace.

„Ale vždyť nejsem na vdávání dost stará. Je mi teprve čtrnáct,“ bránila se Violet.

„Dívky, kterým ještě není osmnáct,“ vysvětloval Klaus a nahlížel do jiné kapitoly knihy, „se smějí vdát v případech, že k tomu svolí zákonný zástupce. A tím je hrabě Olaf“

„To snad ne!“ vykřikla Violet. „Co budeme dělat?“

„Můžeme to povědět panu Poeovi,“ řekl Klaus a ukázal na knihu, „snad konečně uvěří, že s námi hrabě Olaf nemá dobré úmysly. Rychle, jdi se obléknout a já zatím vzbudím Sunny. Ať jsme v bance hned, jak otevrou.“

Violet, která byla ráno obvykle ospalá a pomalá, přikývla, svižně vyskočila z postele a přistoupila k lepenkové krabici, aby si vybrala něco slušného na sebe. Klaus přikročil k hromadě záclon, aby vzbudil mladší sestřičku.

„Sunny,“ zavolal na ni vlídně a položil ruku tam, kde předpokládal, že najde její hlavu. „Sunny!“

Žádná odpověď. Klaus zavolal znovu „Sunny!“ a odhrnul vrchní záclonu, aby se malá probudila. „Sunny,“ opakoval, ale vtom se zarazil. Pod záclonou totiž nebylo nic jiného než druhá záclona. Odstranil všechny vrstvy, ale sestřička nebyla nikde k nalezení. „Sunny!“ vykřikl a rozhlížel se po pokoji. Violet upustila šaty, které držela v ruce, a pomáhala mu s hledáním. Prohledali spolu každý kout, dívali se pod postel a dokonce i do krabice, ale Sunny byla pryč.

„Kde může být?“ ptala se Violet znepokojeně. „Nikdy se ještě nestalo, že by utekla“

„Opravdu, kde jen může být?“ ozval se za nimi výsměšný hlas. Když se obrátili, uviděli ve dveřích hraběte Olafa. Pozoroval Violet a Klause při prohledávání místnosti, oči se mu leskly víc než kdykoliv předtím a neustále se smál, jako kdyby se mu vydařil veselý žertík.

Devátá

„Ano,“ pokračoval hrabě Olaf, „je opravdu podivné zjistit, že se ztratilo dítě. A k tomu tak malé a bezmocné.“

„Kde je Sunny?“ vykřikla Violet. „Co jste s ní udělal?“

Hrabě Olaf mluvil dál, jako kdyby Violet vůbec neslyšel: „Ale podivné věci se vlastně stávají každý den. A pokud mě budete následovat na dvorek, myslím, že všichni spatříme něco neobvyklého.“

Děti mlčky pochodovaly za hrabětem Olafem ke dveřím na zadní dvorek. Violet se rozhlížela po malém neudržovaném prostoru, kde nebyla od té doby, kdy je hrabě Olaf poslal, aby s Klausem naštipali dříví. Hromada polínek tam dosud ležela netknutá, protože hrabě jim zřejmě zadal ten úkol z čiré zlomyslnosti, a ne proto, že by to bylo potřeba. Violet se chvěla zimou, protože byla jen v noční košili. Ať napínala zrak sebevíc, nic neobyčejného nespatriila.

„Neumíte se dívat,“ poznamenal Olaf. „Na děti, které jsou tak sečtělé, jste oba neobyčejně tupí.“

Violet si začala prohlížet hraběte Olafa, ale nedokázala mu pohlédnout do očí. Tedy do těch opravdových očí v obličejí. Pohlédla mu na nohy a uviděla vytetované oko, které pozorovalo sourozence Baudelairovy od té doby, co začaly jejich nesnáze. Potom její pohled putoval vzhůru po Olafově hubeném, ošuměle oblečeném těle a viděla, jak vychrtlá ruka ukazuje vzhůru na zakázanou věž. Věž byla kamenná, špinavá a zašlá, s jediným osamělým oknem, z něhož trčelo něco, co vypadalo jako velká ptačí klec.

„To ne,“ hlesl Klaus přiškrceným hlasem a Violet se podívala pozorněji. Byla to opravdu klec, která visela z věžního okna a houpala se ve větru. V kleci zahlédla malou Sunny, neslyšela však její pláč. Při ještě pozornějším pohledu si Violet povšimla, že sestřička má pusku přelepenou velkou náplastí a že je spoutána provazy. Byla dokonale uvězněná.

„Pusťte ji!“ křikla Violet na hraběte Olafa. „Přece vám nic neudělala. Vždyť je to nemluvně!“

„Tak poslouchajte,“ řekl hrabě Olaf a posadil se na špalek. „Jestli skutečně chcete, abych ji pustil, udělám to. Ale jen hloupý spratek, jako jste vy, se může opravdu domnívat, že když ji pustím - přesněji řečeno, když ji můj společník pustí - ubohá malá Sunny ten pád přežije. Věž měří

víc než deset metrů a to představuje pro takovou malou osůbku pořádnou výšku, i když je zavřená v kleci. Ale jestli na tom trváte..“

„Ne!“ vykřikl Klaus. „Nedělejte to!“

Violet vrhla na Olafa zdrcený pohled a potom se zadívala na ten malý balíček, který visel z vrcholku věže a mírně se pohupoval ve větru. Představovala si, jak Sunny padá na zem a její poslední chvíle jsou plné nesmírné hrůzy. „Prosím,“ obrátila se k Olafovi a do očí jí vhrkly slzy. „Je ještě tak maličká. Udělám cokoliv, cokoliv. Jen jí neubližujte.“

„Cokoliv?“ opáčil hrabě Olaf a povytáhl obočí. Sklonil se k Violet a zahleděl se jí do tváře. „Cokoliv? Souhlasila bys například s tím, abych se s tebou při zítřejším večerním představení oženil?“

Violet na něj zírала. Měla divný pocit v žaludku, jako kdyby to byla ona, kdo má být shozen z velké výšky. S hrůzou si uvědomila, že Olaf je v podstatě velice chytrý. Nebyl to jen odporný opilý darebák, ale odporně chytrý opilý darebák.

„Zatímco j ste četly v moudrých knihách a vymýšlely různá obvinění, poslal jsem jednoho ze svých nejšikovnějších chlapíků, aby se vplížil do vaší ložnice a odnesl malou Sunny,“ vysvětloval hrabě Olaf. „Ta je teď v naprostém bezpečí. Ale je mojí zárukou - jakousi holí na tvrdohlavého mezka.“

„Naše sestra není žádná hůl,“ naježil se Klaus.

„Tvrdohlavý mezek,“ nenechal se přerušit hrabě Olaf, „odmítá jít směrem, který vyhovuje jeho pánovi. Chová se v podstatě jako vy, když se pořád snažíte hatit mé plány. Každý, kdo má zvíře, vám ochotně poradí, že mezek se bude pohybovat žádoucím směrem, pokud před sebou bude mít mrkev a za sebou hůl. Půjde za mrkví, protože ta pro něj představuje odměnu, a bude utíkat před holí, která znamená bolestivý trest. Podobně i vy uděláte, co vám nařídím, abyste se vyhnuly trestu, to jest ztrátě sestry, a za odměnu získáte její život. Proto se tě, milá Violet, ptám znovu: Vezmeš i mě za muže?“

Violet polkla a zraky jí padly na Olafovo tetování. Nebyla schopna odpovědět.

„No tak,“ řekl hrabě Olaf s falešnou, špatně předstíranou laskavostí. Natáhl ruku a pohládl

Violet po vlasech. „Copak by bylo tak strašného na tom, kdyby ses stala mou ženou a žila po zbytek života v mém domě? Jsi taková milá dívenka, po svatbě bych se tě nezbavil jako tvého bratra a sestry.“

Violet si představila, jak by usínala po boku hraběte Olafa a každé ráno po probuzení by ji čekal pohled na toho strašného muže. Představovala si, jak bloumá domem a snaží se mu po celý den vyhnout, jak musí po zbytek života, možná každý večer, vyvářet jeho příšerným přátelům. Potom však pohlédla vzhůru na svou bezmocnou sestřičku a věděla, jak musí

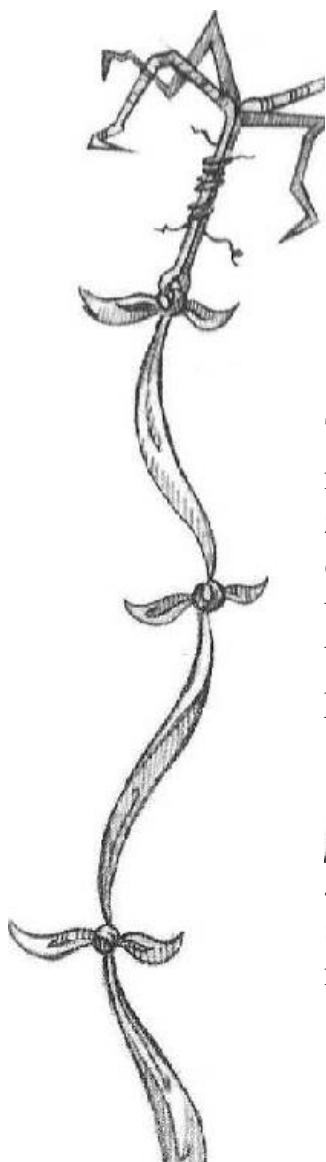
odpovědět. „Když propustíte Sunny, tak se za vás provdám,“ odpověděla konečně.

„Propustím Sunny,“ odpověděl hrabě Olaf, „hned zítra po večerním představení. Do té doby zůstane pro jistotu ve věži. A varuji vás, moji pomocníci budou stát u dveří do věže na stráži. To pro případ, že byste zase dostaly geniální nápad.“

„Jste příšerný člověk,“ zvolal Klaus. „Netvor!“
Ale hrabě Olaf se jen usmíval.

„Možná jsem netvor,“ pokrčil rameny, „ale dokázal jsem vymyslet spolehlivý způsob, jak se zmocnit vašeho majetku, a to je víc, než jste dokázaly vy.“ Poté zamířil zpátky do domu. „Pamatujte si, možná jste přečetly víc knih než já, ale vyhrát nade mnou se vám nepodařilo. Tak, a teď mi dejte knihu, ze které jste čerpaly ty skvělé nápady, a věnujte se svým povinnostem.“

Klaus se s povzdechem vzdal - tohle slovo v tomto případě znamená „vydal hraběti Olafovi knihu o sňatkovém zákonu, i když nechtěl“. Kráčel pomalu za Olafem do domu, zatímco Violet pořád stála na místě jako socha. Nevnímala, co hrabě Olaf říká, protože věděla, že jeho proslov bude opět plný sebechvály a ponižujících urážek. Dívala se na věž, ne však na vrchol, kde z okna visela její malá sestřička, ale prohlížela si věž odshora dolů. Klaus si koutkem oka povšiml čehosi, co už dávno neviděl. Ti, kdo Violet neznali, by na ní nepozorovali nic zvláštního, ale ti, kdo ji znali dobře, věděli, že když si sváže vlasy tak, aby jí nepadaly do očí, znamená to, že kolečka v jejím technicky založeném mozku se točí na plné obrátky.

Desátá

Té noci to byl z Baudelairových dětí Klaus, kdo se v neklidném spánku převaloval na posteli, a Violet zůstala vzhůru, aby za svitu měsíce pracovala. Po celý den se sourozenci pohybovali po domě, plnili zadané úkoly a většinou mlčeli. Klaus byl na mluvení příliš unavený a sklíčený, Violet zase příliš zahloubaná do promýšlení záchranného plánu.

Jakmile padla noc, sebrala Violet závěsy, ve kterých spávala Sunny, a šla s nimi ke dveřím do věže, kde stál na stráží tlustý Olafův pomocník. Byl to

ten, na kterém člověk nepoznal, je-li to žena nebo muž. Violet se zeptala, jestli může malé Sunny donést přikrývky, aby se jí pohodlněji spalo. Ta obrovská hora sádla na Violet jen pohlédla prázdnýma bezbarvýma očima, mlčky potřásla hlavou a mávnutím ruky ji poslala pryč.

Violet bylo jasné, že Sunny je příliš vyděšená, než aby ji dokázaly uklidnit měkké záclony, nicméně doufala, že ji bude moct alespoň na chvíli pochovat a říct jí, že všechno dobře dopadne. Také chtěla provést něco, čemu zločinci a vojáci říkají „rekognoskace terénu“. Pod tímto termínem se myslí obhlédnutí určitého místa za účelem přípravy a provedení plánu. Jste-li, milí čtenáři, například bankovními lupiči - a já věřím, že nejste - musíte si do vyhlédnuté banky zajít několik dní před plánovanou loupeží. Můžete být třeba v přestrojení, ale důležité je, abyste si v klidu a pozorně prohlédli ochranku, kamery a ostatní bezpečnostní opatření a dopředu promysleli, jak se při loupeži vyhnete zadržení nebo zabití.

Violet byla řádnou občankou a nehodlala vyloupit banku. Chtěla však zachránit Sunny, a tak doufala, že se jí podaří obhlédnout místnost, kde byla sestřička vězněna. Potom by pro ni bylo mnohem snazší vymyslet plán. Neuspěla však a to ji znervózňovalo, když seděla na podlaze u okna a pracovala co nejtišeji na svém výtvoru.

Pro výrobu svého záchranného zařízení měla Violet k dispozici jen málo součástek, protože nechtěla slídit po domě a hledat vhodný materiál, aby nevyvolala podezření hraběte Olafa a jeho tlupy. Na výrobu prostředku k záchraně Sunny jí však stačilo, co měla. Nad oknem byla masivní kovová tyč, na které visívaly závěsy, a tu Violet sundala. Pomocí jednoho z kamenů, které navršil hrabě Olaf v koutě místnosti, rozdělila tyč na dvě části. Každou část zohýbala do několika ostrých úhlů, potom sundala obrázek s kresbou oka. Na jeho zadní straně byl malý drátek, kterým se obrázek věšel na háček na stěně. Violet drátek odmontovala a použila ho ke spojení obou částí tyče. Její výtvor teď vypadal jako velký kovový pavouk.

Pak Violet vyndala z kartónové krabice ty nejošklivější šaty, které jí koupila paní Poeová. Něco takového by Baudelairovy děti nikdy, ani v největším zoufalství na sebe nevzaly. Rychle a tiše začala trhat šaty na dlouhé úzké pruhy, které navazovala na sebe. Mezi množstvím užitečných věcí, které Violet uměla, patřila také znalost vázání mnoha rozličných uzlů. Při této příležitosti použila uzel zvaný d'áblův jazyk. Ten vynalezla kdysi v 15. století skupina finských ženských pirátů a vázal se zvláštním, velmi komplikovaným způsobem. Byl to velice užitečný uzel, a když Violet svázala konce látkových pruhů k sobě, získala jakési lano. Při práci myslela na to, co jí rodiče řekli, když se narodil Klaus, a opakovali to, když jí ukázali Sunny. „Jsi nejstarší ze sourozenců Baudelairových,“

pravili tehdy vlídně, ale naléhavě. „A jako nejstarší budeš muset nést odpovědnos za své mladší sourozence. Slib nám, že na ně vždycky dohlédneš a budeš dávat pozor, aby se jim nic zlého nestalo.“ Violet si svůj slib pamatovala: pomyslela na Klause, jehož stále ještě bolela potlučená tvář, a na Sunny kymácející se v kleci na vrcholku věže, a začala pracovat ještě svižněji. I když příčinou jejich neštěstí byl hrabě Olaf, Violet měla pocit, že porušila slib daný rodičům, a přísahala si, že vše napraví. Z ošklivých šatů se jí podařilo uplést provaz asi 10 metrů dlouhý. Jeden konec přivázala ke kovovému pavouku a prohlížela si svůj výtvar. Bylo to lano s hákovací kotvou, které slouží ke šplhání po stěnách budov, obvykle s nekalými úmysly. Violet hodlala zaháknout kotvu za nějaký výstupek na vrcholu věže, vyšplhat po laně, dostat se k Sunny, odvázat ji a sešplhat zase dolů. Byl to velice krkolomný plán, zčásti proto, že byl opravdu nebezpečný, a také proto, že Violet si kotvu vyrobila sama a doslova na koleni, bez řádně vybavené dílny. Jistě by bylo bezpečnější zakoupit hotovou kotvu v obchodě, čas však neúprosně letěl. Klausovi o svém plánu neřekla nic, protože v něm nechtěla vzbuzovat falešné naděje, a tak ho nechala spát, sebrala lano s hákovací kotvou a po špičkách se vyplížila z pokoje.

Až venku si uvědomila, že splnit zamýšlený úkol bude mnohem obtížnější než předpokládala. Noc byla tichá, a proto nesměla dělat žádný hluk. Navíc vál čerstvý vítr, a když si představila, jak visí na houpajícím se laně z ohavných šatů, téměř se svého plánu vzdala. Noc byla temná, takže nebylo snadné najít místo, kam by měla hodit kotvu, aby se pevně zachytila. Ale když tam tak stála a v tenké noční košili se třásla zimou, bylo jí jasné, že se o to musí pokusit. Pravou rukou vymrštila kotvu co nejvýš a čekala, jestli se někde uchytilí.

Klang! Kotva s hlasitým třesnutím narazila do věže, ale o nic se nezachytila a hlučně dopadla na zem. Violet zůstala bez hnutí stát a srdce jí bušilo ze strachu, že by hrabě Olaf nebo některý z jeho kompliců mohl přijít zjišťovat, co se děje. Ale nikdo se neobjevil, a tak po chvilce roztočila kotvu nad hlavou jako laso a zkusila to znovu.

Klang! Klang! Kotva dvakrát narazila na věž, když se řítila k zemi. Violet opět vyčkávala, jestli nezaslechne kroky, ale jediné, co slyšela, byl divoký tlukot vlastního srdce. Umínila si, že se pokusí ještě jednou.

Klang! Kotva narazila do věže a opět spadla dolů. Tentokrát prudce zasáhla Violet do ramene. Jeden z ostrých zahnutých konců jí roztrhl noční košili a zaryl se do masa. Violet se musela kousnout do ruky, aby nevykřikla bolestí. Rána se začala zalévat krví a v paži jí pulsovala bolest. Přiznám se, milí čtenáři, že být na Violetině místě, celý ten plán bych za tohoto stavu věcí vzdal, což Violet také zřejmě měla v úmyslu, ale

když se otočila k věži zády, aby se vrátila do domu, představila si, jak musí být Sunny vyděšená, a nedbajíc na bolest v rameni vyhodila pravou rukou kotvu ještě jednou vzhůru.

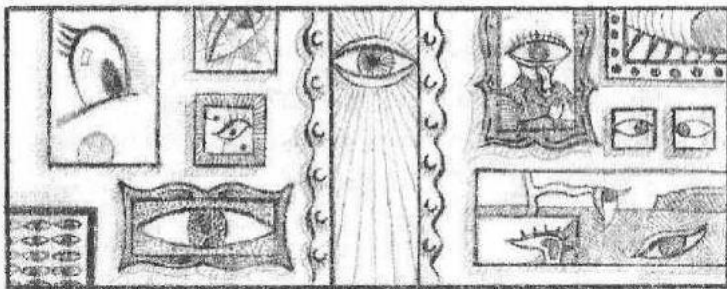
Kla... očekávané třesnutí utichlo v půli a Violet zahlédla v matném světle měsíce, že kotva se nahoře o něco zachytila. Plna nervozity zatáhla silně za lano, ale to zůstalo viset. Hákovací kotva fungovala!

Violet zavřela oči a začala šplhat vzhůru. Přitahovala se rukama a pomalu se blížila k vrcholku věže. Stále měla na paměti slib daný rodičům a strašný osud, který jim hrabě Olaf chystal, kdyby mu vyšly jeho ďábelské plány. Čím výš šplhala, tím víc větrné poryvy sílily a několikrát se musela zastavit, protože se lano příliš rozhoupalo. Uvědomovala si, jaké nebezpečí jí hrozí, kdyby se látka, z níž bylo lano vyrobeno, roztrhla nebo kdyby kotva sklouzla a ona se zřítěla k zemi. Avšak díky její technické zdatnosti - slovo „zdatnost“ v tomto případě znamená „šikovnost“ - všechno fungovalo podle předpokladu a Violet najednou ucítla místo látkového provazu kousek kovu. Otevřela oči a spatřila malou Sunny, která na ni zoufale hleděla a pokoušela se něco sdělit ústy přelepenými náplastí, Violet se dostala na vrchol věže přesně k oknu, kde byla přivázaná Sunny.

Právě když se chystala vzít klec se sestřičkou a sešplhat dolů, spatřila něco, co ji zarazilo. Byla to její pavouku podobná kotva, která se po několika pokusech konečně na věži o cosi zachytila. Violet se domnívala, že snad šlo o okenní římsu, kliku od okna či kus nábytku ve věžní místnosti. Nebylo to však nic takového. Violetina kotva se zachytila za hák trčící z okna. Patřil jednomu z Olafových kumpánů, muži s kovovými protézy místo rukou. Druhý z jeho háků se zaleskl ve svitu měsíce, když ho napřahoval k Violet.

Jedenáctá

„Jak milé, že jsi nás poctila svou návštěvou,“ ozval se muž nebezpečně sladkým hlasem. Violet chtěla okamžitě sešplhat po provaze dolů, ale komplic hraběte Olafa byl rychlejší. Vtáhl ji do místnosti a jediným švihnutím svého háku poslal záchranné zařízení k zemi. Teď byla Violet polapena stejně jako její sestra. „Jsem rád, že jsi přišla,“ řekl muž. „Právě jsem myslel na to, jak by mě potěšilo spatřit tvou pěknou tvářičku.“

Posad' se u nás.“

„Co se mnou chcete udělat?“ vyjekla Violet,

„Řekl jsem, aby ses posadila!“ zavrčel muž a postrčil ji k židli.

Violet se rozhlížela po temném a špinavém pokoji. Milí čtenáři, jistě jste si i vy všimli, že lidské obydlí vypovídá mnoho o osobnosti svých obyvatel. Já ve svém pokoji také shromažďuji předměty, které jsou pro mne důležité, jako třeba zaprášený akordeon, na který umím zahrát několik dojemných písní, velký svazek poznámek o záležitostech sourozenců Baudelairových a starou vybledlou fotografii ženy, která se jmenovala Beatrice. To jsou věci, jichž si velmi cením a které jsou mému srdci blízké. Ve věžní místnosti zase byly věci blízké srdci hraběte Olafa. Vypadaly vskutku děsivě. Na výtisku knihy, kterou zabavil Klausovi, ležely pomačkané papíry, na něž si nečitelnými klikyháky poznamenával své d'ábelské nápady. Byly tam další potřhané knihy a poházené papíry, několik židlí a pár zapálených svíček, které vydávaly mihotavé světlo plné stínů. Na podlaze se válely prázdné láhve od vína a špinavé nádobí. Místnost byla plná očí, malých i velkých, nakreslených, namalovaných i vyřezaných. Byly tam oči namalované na stropě a vyryté do špinavé dřevěné podlahy, oči nakreslené podél okenní římsy a jedno velké oko na

klíce od dveří ke schodišti. To místo nahánělo návštěvníkům husí kůži.

Muž s háky sáhl do kapsy svého umaštěného saka a vytáhl malou vysílačku. S jistými potížemi zmáčkl knoflík a chvíli vyčkával. „To jsem já, šéfe,“ řekl. „Vaše stydlivá nevěsta sem právě vyšplhala, aby zachránila toho kousavého spratka.“ Potom se odmlčel a naslouchal Olafovi odpovědi. „To nevím. Po nějakém laně“

„Po laně s kotvou,“ poznamenala věcně Violet a utrhla rukáv noční košile, aby si obvázála zraněné rameno. „Sama jsem ho vyrobila.“

„Říká, že to bylo lano s kotvou,“ zaskuhral muž do vysílačky. „Nevím, šéfe. Jo, šéfe. Ano, šéfe, jistě, rozumím, je vaše. Dobře, šéfe“ Stisknutím knoflíku vysílačku vypnul a obrátil se k Violet. „Hrabě Olaf je se svou nevěstou velmi nespokojen.“

„Nejsem jeho nevěsta,“ prohlásila Violet hořce.

„Ale brzy budeš,“ opáčil muž a zahrozil hákem tak, jako se hrozí prstem. „Ted' musím jít a přivést tvého bratra. Všichni tři tu zůstanete pod zámkem až do večera. Jen tak si může být hrabě Olaf jistý, že zase neprovedete nějakou neplechu.“ S těmi slovy vyšel z místnosti. Violet slyšela, jak za sebou zamyká, a naslouchala zvuku jeho vzdalujících se kroků. Když dozněly, okamžitě se zvedla, přistoupila k Sunny a položila ruku na její malou hlavičku. Neodvažovala se sestřičku rozvázat nebo jí alespoň uvolnit ústa, bála se, že by tím zase popudila hraběte Olafa - jinými slovy, že by „vyvolala jeho vztek a nepřičetnou zuřivost“. Hladila Sunny po vlasech a šeptala jí, že je všechno v pořádku.

Ale nic nebylo v pořádku, právě naopak. Když začalo svítat, přemýšlela Violet o všem, co jí a její sourozence v poslední době postihlo. Jejich rodiče náhle strašlivým způsobem zahynuli. Paní Poeová jim nakoupila příšerné šaty. Musely se přestěhovat do domu hraběte Olafa, který s nimi nelidsky zacházel. Pan Poe jim odmítl pomoci. Odhalily d'ábelské spiknutí, které jim mělo přimět, aby se provdala za hraběte Olafa a tím by děti přišly o všechn rodinný majetek. Klaus se snažil Olafa zarazit, když mu dokázal, že díky znalostem, které načerpal v knihovně Soudkyně Straussově, prokoukl jeho záměry, ale neuspěl. Uvěznili ubohou Sunny. A teď, když se Violet pokoušela Sunny osvobodit, stala se sama zajatkyň. Stručně řečeno, sourozence Baudelairovy stíhala katastrofa za katastrofou a Violet shledala, že jejich situace je žalostně neutěšená - jinými slovy „beznadějná“.

Zvuk kroků na schodišti vytrhl Violet ze zamyšlení. Muž s háky otevřel dveře a vstrčil dovnitř rozespalého, zmateného a vyděšeného

Klause.

„Tak, tady je poslední sirotek,“ zabručel muž.
„A teď musím jít pomoci hraběti Olafovi dokončit přípravy na večerní představení Báječné svatby. Žádné hlouposti, vy dva, nebo vás budu muset taky svázat a pověsit z okna.“ Zahrozil jim, znovu zamkl dveře a utíkal dolů.

Klaus zamrkal a rozhlížel se po nevábné místnosti. Byl pořád ještě v pyžamu. „Co se stalo?“ zeptal se. „Proč jsme tady?“

„Pokusila jsem se zachránit Sunny. Pomocí svého vynálezu jsem vyšplhala na věž,“ vysvětlovala Violet.

Klaus přistoupil k oknu a podíval se dolů. „To je pořádná výška,“ hvízdal. „Musela jsi mít strach.“

„Bála jsem se,“ připustila Violet, „ale daleko víc se bojím té svatby s hrabětem Olafem“

„Škoda že se tvůj vynález neosvědčil,“ vzdychl Klaus.

„Osvědčil se výborně,“ oponovala mu Violet a třela si bolavé rameno, „ale nechala jsem se chytit. A teď jsme v pasti. Ten chlap s háky řekl, že nás tu budou držet až do večera, do začátku Báječné svatby.“

„Myslíš, že by se ti podařilo sestrojít něco, co by nám pomohlo k útěku?“ zeptal se Klaus a klouzal pohledem po místnosti.

„Možná,“ řekla Violet. „Ale napřed se probereme tady tou haldou papírů a knih. Třeba tam najdeme nějakou informaci, která by nám mohla být užitečná.“

Během příštích několika hodin oba prohledávali místnost a snažili se přijít na něco, co by jim pomohlo. Violet hledala nějaké předměty, z nichž by mohla sestrojít záchranný stroj, a Klaus pročítal Olafovy papíry a zamaštěné knihy. Čas od času se sourozenci šli podívat na Sunny, usmáli se na ni a pohladili ji po hlavě, aby ji uklidnili. Někdy spolu prohodili pár slov, ale většinou mlčeli, pohrouženi do svých myšlenek.

„Kdybychom tak měli petrolej,“ ozvala se Violet kolem poledne. „Mohla bych za použití těch lahví vyrobit Molotovovy koktejly.“

„Co jsou to Molotovovy koktejly?“ zajímal se Klaus.

„To jsou takové malé bomby v lahvích,“ vysvětlovala Violet. „Mohly bychom je vyhazovat z okna a upoutat tak pozornost kolemjdoucích.“

„My ale nemáme petrolej,“ prohlásil Klaus chmurně.

Několik dalších hodin děti zase mlčely.

„Kdyby byl hrabě Olaf polygamista, tak by se jeho plán nemohl uskutečnit,“ řekl najednou Klaus.

„Co je to polygamista?“ zeptala se Violet.

„Polygamisté jsou lidé, kteří uzavřou sňatek s více osobami,“ vysvětloval Klaus, „dočetl jsem se to. U nás je polygamie nezákonná, i kdyby se takový sňatek uzavřel v přítomnosti soudce, nevěsta řekla ‚ano‘ a podepsala dokument vlastní rukou, neplatil by. Přesně tak to stojí v tom Nupciálním zákoně.“

„V našem případě se ale nejedná o polygamii,“ tekla Violet smutně.

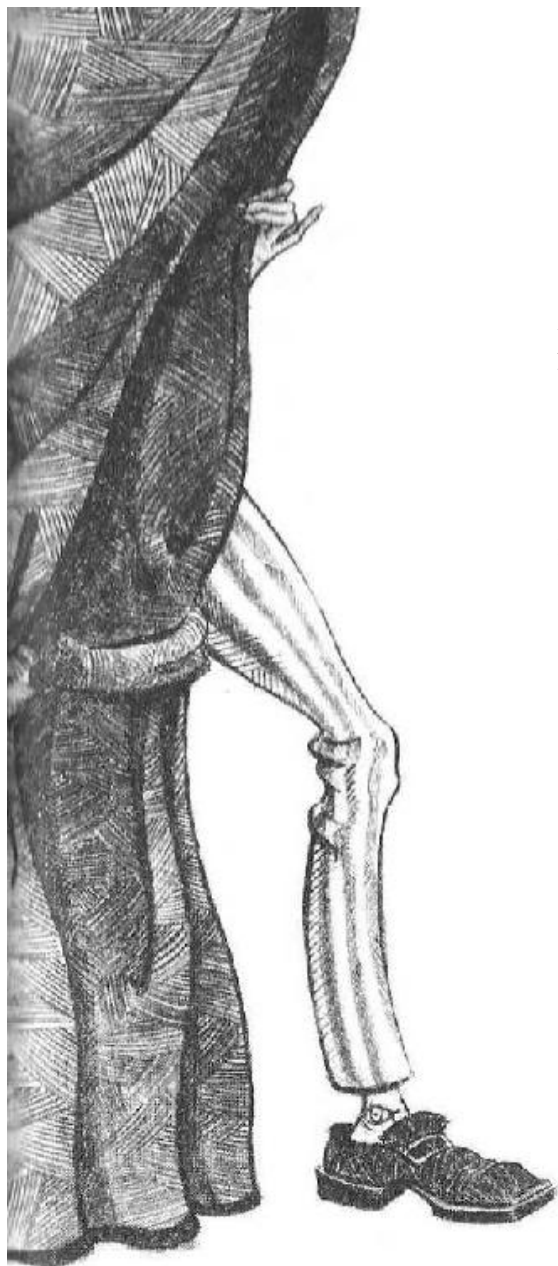
A mlčely dalších pár hodin.

„Mohly bychom ty láhve rozbít a použít je jako řeznou zbraň,“ ozvala se Violet, „ale bojím se, že by nás Olafova tlupa přemohla.“

„Místo ‚ano‘ bys mohla říct ‚ne‘,“ řekl Klaus, „ale obávám se, že pak by hrabě Olaf nařídil, aby Sunny shodili z věže“

„Tím si můžete být jisti,“ řezavě se zasmál hrabě Olaf a Klaus i Violet vylekaně vyskočili. Byli tak zabráněni do svých úvah, že ho neslyšeli přicházet a otevírat dveře. Měl na sobě divadelní kostým a obočí tak navoskované, že se blýskalo stejně jako jeho oči. Za ním stál muž s protézami, šklebil se a mával jedním hákem. „Jdeme, sirotci,“ poručil hrabě Olaf. „Nastala velká chvíle. Můj společník zůstane tady a prostřednictvím vysílačky budeme spolu ve stálém spojení. Jestli na dnešním představení něco nevyjde, shodíme vaši sestru z věže, a co to pro ni znamená, je vám snad jasné. A teď jdeme“

Violet s Klausem na sebe pohlédli, potom se naposledy podívali na Sunny, která stále visela v ptačí kleci, a vyšli za Olafem ze dveří. Klaus s těžkým srdcem sestupoval po schodech, protože ho opustila veškerá naděje. Skutečně se zdálo, že neexistuje způsob, jak se z té zapeklité situace dostat. Stejně pocity měla Violet do té doby, než se musela pravou rukou zachytit zábradlí, aby neztratila rovnováhu. Na okamžik pohlédla na svou pravou ruku a mozek jí hned začal pracovat na plné obrátky. Po celou cestu do blízkého divadla Violet přemýšlela usilovněji než kdy jindy.

Dvanáctá

Když Violet a Klaus Baudelairovi postávali - stále ještě v nočních úborech - v zákulisí divadla hraběte Olafa, byli podivně zmatení. Tento slovní obrat v tomto případě znamená, že „jimi v daném okamžiku zmítaly rozporuplné pocity“. Na jedné straně cítili zcela pochopitelně hrozný strach. Ze směsi hlasů, které k nim

doléhaly z jeviště, usoudili, že představení Báječné svatby už je v plném proudu, a proto je pozdě podnikat něco, co by zhatilo Olafův plán. Ovšem na druhé straně byli oslnění, protože se ještě nikdy neocitli v zákulisí divadla, kde bylo tolik zajímavých věcí k vidění. Členové divadelního spolku hraběte Olafa tam různě pobíhali, příliš zaměstnaní, než aby si děti všímali. Tři malí muži nesli velkou desku, na které byl namalován obývací pokoj. Dvě ženy s bíle napudrovanými tvářemi aranžovaly květiny do vázy, která zдалky vypadala jako z mramoru, ale při bližším pohledu se dalo rozeznat, že je pouze z kartonu. Důležitě vypadající muž s bradavicemi po celém obličejí obsluhoval ohromné reflektory. Když se děti těsně před spuštěním opony podívaly na scénu, zahlédly hraběte Olafa, jak odříkává nějaký text. Oponu měla na starosti žena s krátce střiženými vlasy, která tahala za dlouhé lano upevněné na rumpálu. Jak vidíte, i přes svůj strach se Klaus i Violet zajímali o okolní dění, jen si přáli, aby se nemuseli stát jeho součástí.

Když opona spadla, opustil hrabě Olaf jeviště a pohlédl na děti. „Skončilo druhé jednání! Proč ještě nejsou v kostýmech?“ zasyčel na dvě ženy s napudrovanými obličejí. Potom, jakmile v hledišti začali tleskat, jeho hněvivý výraz se rázem změnil v radostný a Olaf rychle odpochoďoval zpátky na jeviště. Pokynul ženě s krátkými vlasy, aby vytáhla oponu, postavil se přesně doprostřed scény, a jak se opona zvedala, horlivě se ukláněl, mával a posílal do obecenstva vzdušné polibky, dokud opona opět nespada. Poté se jeho tvář znovu zachmuřila. „Přestávka trvá jen deset minut,“ vyštěkl, „a hned po ní jdou oba na scénu. Okamžitě je navlékněte do kostýmů!“

Dvě ženy s napudrovanými obličejí popadly Violet a Klause za zápěstí a odvěkly je do šatny. Byla to zaprášená, ale jasně osvětlená místnost plná zrcadel a malých lampiček, aby na sebe herci při líčení a nasazování paruk dobře viděli. Všichni při převlékání pokřikovali a smáli se.

Jedna z žen s napudrovanou tváří zvedla Violetiny paže, přetáhla jí noční košili přes hlavu a hodila po ní špinavé krajkové bílé šaty, aby si je oblékla. Klause mezitím svlékla z pyžama druhá žena a rychle ho nacpala do modrého námořnického oblečku z drsné látky, v kterém vypadal jako mrně.

„Není to vzrušující?“ ozvalo se za nimi, a když se otočily, spatřily Soudkyni Straussovou v soudcovském taláru a napudrované paruce. V ruce svírala malou knížku. „Děti, vypadáte nádherně!“

„Vý taky,“ odvětil zdvořile Klaus. „Co je to za knížku?“

„Ta patří k mé roli,“ odpověděla paní Straussová. „Hrabě Olaf mi řekl, abych si přinesla svoji právnickou knihu a přečetla skutečný text používaný při svatebním obřadu, aby hra působila co nejoprávdověji. Violet, ty odpovíš ‚ano‘, ale já budu mít opravdu dlouhou řeč. Bude to náramně zábavné.“

„Víte, co by byla legrace?“ ozvala se Violet.

„Kdybyste jen tak trošičku pozměnila svůj text.“ Klaus se rozzářil. „Ano, paní Straussová. Zaimprovizujte trochu. Není přece nutné, abyste doslova odříkávala suché, zákonem předepsané znění. Nemusíte na něm lpět, není to jako při opravdové svatbě.“

Soudkyně Straussová se zamračila. „Nevím, nevím, děti,“ řekla. „Raději se budu řídit instrukcemi hraběte Olafa. On přece má v tomhle představení hlavní slovo.“

„Paní Straussová!“ ozval se jakýsi hlas. „Paní Straussová do maskérny!“

„Propána! Budou mě líčit.“ Na tváři Soudkyně Straussové se objevil nadšený výraz, jako kdyby měla být korunována na královnu, a ne pouze natřena tělkou a napudrována. „Už musím jít. Setkáme se na jevišti, drahouškové!“

Soudkyně Straussová odběhla a nechala děti dokončit převlékání. Když jedna z žen s napudrovanou tváří přispěchala s květinovou čelenkou a upevňovala ji do Violetiných vlasů, Violet si s hrůzou uvědomila, že je oblečená jako nevěsta. Druhá z žen nasadila Klausovi námořnickou čepici. Když se na sebe podíval do zrcadla, zděsil se, jak příšerně vypadá. V zrcadle se jeho oči střetly se sestřinými.

„Co si počneme?“ zašeptal Klaus. „Máme předstírat, že je nám špatně? Třeba by zrušili představením“

„Hrabě Olaf by poznal, že to jen předstíráme,“ odpověděla zasmušile Violet.

„Třetí jednání Báječné svatby od Ala Funcoota začíná!“ zakřičel muž s velkou knihou v ruce. „Všichni účinkující ve třetím jednání, prosím na místa!“

Herci se vyřítili ze šatny, žena s bílým obličejem popadla děti a táhla je za nimi. V zákulisí vládl hotový blázelec - slovo blázelec v tomto případě znamená, že „herci a všichni kolem zmateně pobíhali a narychlo upravovali, co se dalo“. Holohlavý muž s dlouhým nosem spěšně prošel kolem dětí, potom se vrátil, prohlédl si Violet ve svatebním kostýmu a ušklíbl se.

„Žádné hlouposti,“ řekl a zahrozil na oba kostnatým prstem. „Pamatujte si, že až vyjdete na jeviště, musíte dělat přesně to, co se

od vás očekává. Hrabě Olaf bude mít po celou dobu u sebe vysílačku, a uděláte-li jen jedinou věc špatně, zavolá na věž a vydá pokyn ohledně Sunny.“

„Ano, jistě,“ řekl Klaus s hořkostí. Ty opakované výhrůžky už ho unavovaly.

„Musíte udělat všechno přesně podle plánu,“ opakoval muž znovu.

„Jsem si jist, že to udělají,“ ozvalo se nenadále odněkud zezadu, a když se děti otočily, uviděly, že za nimi stojí pan Poe ve společenském obleku a s manželkou po boku. Usmíval se a přistoupil k nim, aby si s nimi potřásl rukou. „Polly a já jsme vám jen přišli říct ‚zlomte vaz‘!“

„Cože?“ vyděsil se Klaus.

„To je takové divadelní rčení,“ vysvětloval pan Poe, „znamená to ‚hodně štěstí při dnešním představení. Jsem rád, že jste si už zvykly na život s novým otcem a účastníte se rodinných aktivit.“

„Pane Poe,“ vyhrkl rychle Klaus, „musíme vám s Violet něco říct. Je to moc důležité.“

„A copak to je?“ zeptal se pan Poe.

„Ano,“ ozval se za nimi hrabě Olaf, „copak chcete, milé děti, povědět panu Poeovi?“

Hrabě Olaf se zjevil jako duch a jeho lesknoucí se oči hleděly významně na děti. Violet a Klaus zahlédli v jeho ruce vysílačku.

„Jen jsme vám chtěly poděkovat za všechno, co jste pro nás udělal, pane Poe,“ vykoktal Klaus. „To jsme vám chtěly povědět“

„Jistě, jistě,“ řekl pan Poe a poplácal ho po zádech. „A teď se s Polly musíme vrátit do divadla. Zlomte vaz, děti!“

„Skoro bych si radši doopravdy zlomil vaz,“ zašeptal Klaus, když pan Poe odcházel.

„Možná se ti to brzy vyplní,“ řekl hrabě Olaf a postrčil oba na jeviště. Ostatní herci už zaujímali místa, na kterých měli být na začátku třetího jednání. Soudkyně Straussová stála v rohu a opakovala si text. Klaus se rozhlédl po scéně v marné naději, že najde někoho, kdo by jim mohl pomoci. Plešatý muž s dlouhým nosem ho popadl za ruku a vedl ho k jedné straně jeviště. „My dva budeme stát tady po celou dobu trvání třetího jednání. To znamená až do konce.“

„Já vím, co znamená ‚po celou dobu trvání‘,“ odsekl Klaus.

„Žádné hlouposti,“ varoval ho muž. Klaus pozoroval sestru ve svatebním úboru, jak při zvednutí opony zaujímá místo po boku hraběte Olafa. Zaslechl potlesk. Třetí jednání Báječné svatby začalo.

Pochybují, milí čtenáři, že by vás zajímal děj této nezáživné, těžkopádné a hloupé hry autora Ala Funcoota, protože to byla špatná hra a pro náš příběh nemá její děj prázdný význam. Herci a herečky klopotně recitovali nudné pasáže a toporně se pohybovali po scéně. Klaus se s nimi marně snažil domluvit očima a zjistit, jestli by jim některý z nich nemohl nějak pomoci. Brzy si však uvědomil, že ta hra se na jeviště dostala jen proto, aby hrabě Olaf uskutečnil svůj ďábelský plán, a ne pro pobavení publika. Bylo zřejmé, že obecnostvo ztrácí zájem a začíná se na sedadlech vrtět, Klaus se proto snažil pátrat v hledišti, jestli někdo náhodou nedává najevo, že něco není v pořádku. Muž s bradavicemi v obličeji však seřídil světla tak, že z obecnostva byly vidět pouze tmavé siluety. Hrabě Olaf měl několik dlouhých monologů, které přednášel s přehnanými gesty a afektovaným výrazem ve tváři. Nikdo z diváků asi nepostřehl, že po celou dobu svírá v ruce vysílačku.

Konečně přišla řada na Soudkyni Straussovou a Klaus si všiml, že svůj text předčítá z právnické příručky. Oči jí při jejím prvním vystoupení na scéně zářily a byla celá zardělá, příliš zaujatá tímto zážitkem, než aby si dokázala uvědomit, že se stala součástí Olafovy intriky. Dlouze mluvila o Olafovi a Violet, zmiňovala se o tom, že o sebe musejí pečovat v nemoci i ve zdraví, v dobrých i zlých časech, a o všech dalších podrobnostech, jež se připomínají lidem, kteří se z nějakého důvodu rozhodnou pro sňatek.

Když dokončila řeč, obrátila se k hraběti Olafovi a zeptala se ho: „Berete si tuto dívku za svoji zákonnou manželku?“

„Ano,“ odpověděl hrabě Olaf s úsměvem. Klaus viděl, jak se Violet otřásla.

„A vy,“ obrátila se Soudkyně na nevěstu, „berete si tohoto muže za svého zákonného manžela?“ „Ano,“ odpověděla Violet. Klaus zoufale zaťal pěsti. Jeho sestra řekla „ano“ v přítomnosti Soudkyně. Až podepíše úřední listinu, bude sňatek právoplatně uzavřen, jak se dočetl v zákoníku. Nyní převzala Soudkyně Straussová od jednoho z herců listinu a předložila ji Violet k podpisu. Klaus sebou trhl.

„Ani hnout!“ zamumlal plešatý muž a Klaus si vzpomněl na ubohou Sunny visící z vrcholku věže. Mlčky stál a pozoroval sestru, jak bere z hubené ruky hraběte Olafa dlouhý brk. S široce rozevřenýma očima pohlédla na listinu, zbledla a levá ruka se jí při psaní zachvěla.

K A P I T O L A

рv • r.Ář

Třináctá

„A nyní, dámy a pánové,“ postoupil hrabě Olaf dopředu a oslovil obecenstvo, „mám pro vás překvapení. Už neexistuje důvod, abychom v dnešním představení pokračovali, protože jeho účel byl splněn. To nebyla scéna ze hry. Můj sňatek s Violet Baudelairovou byl legálně uzavřen a díky tomu jsem získal kontrolu nad celým jejím majetkem.“

V hledišti to zašumělo a několik herců na sebe zděšeně pohlédlo. Všichni zřejmě nebyli obeznámeni s plánem hraběte Olafa. „To není možné!“ vykřikla Soudkyně Straussová.

„Sňatkové zákony jsou v této zemi velmi jednoduché,“ ozval se hrabě Olaf. „Nevěsta musí říct ‚ano‘ v přítomnosti k tomu úředně zmocněné osoby, například soudkyně jako jste vy, a podepsat příslušný dokument. Vy všichni,“ obrátil se hrabě Olaf na diváky, „jste se stali našimi svědky.“

„Ale Violet je ještě dítě!“ vykřikl jeden z herců. „Nemá na vdávání předepsaný věk.“

„Ale může se provdat, pokud k tomu svolí její zákonem určený poručník,“ řekl hrabě Olaf, „a já jsem kromě jejího manžela také jejím poručníkem.“

„Ten kus papíru není úřední formulář!“ ozvala se Soudkyně Straussová. „Je to jen rekvizita!“

Olaf vzal Violet z ruky papír a podal ho Soudkyni Straussové. „Když si ho pozorně prohlédnete, zjistíte, že to je platný úřední formulář z městské radnice.“

Soudkyně Straussová vzala dokument a rychle si ho prohlédla. Potom zavřela oči, hluboce vzdychla a sraštila čelo. Klause při pohledu na ni napadlo, jestli se stejně tváří i při výkonu svých povinností u Nejvyššího soudu. „Máte bohužel pravdu,“ prohlásila po chvíli zdrceně. „Ten sňatek je zcela v mezích zákona, Violet řekla ‚ano‘ a podepsala se na tuto listinu. Hrabě Olaf, jste Violetiným zákonným manželem a tím pádem také můžete volně disponovat jejím majetkem.“

„To není možné!“ ozvalo se z hlediště a Klaus poznal hlas pana Poea. Vběhl na jeviště a vzal si listinu od Soudkyně Straussové. „Vždyť je to úplný nesmysl!“

„Obávám se, že tento úplný nesmysl odpovídá znění zákona,“ pravila Soudkyně. Oči se jí zalily slzami. „Nechápu, jak jsem se

mohla nechat takhle podvést. Nikdy bych neudělala nic, co by vám ublížilo, děti. Nikdy.“

„Bylo snadné vás podvést,“ ušklíbl se hrabě Olaf a Soudkyně se rozplakala. „Stejně jako získat ten majetek. A nyní mě všichni omluvte, moje nevěsta a já chceme jít domů. Čeká nás svatební noc.“

„Napřed propust'te Sunny!“ vyhrkl Klaus. „Slíbil jste, že ji pustíte!“

„Kde je Sunny?“ otázal se pan Poe.

„Ta je teď vázána jinde,“ řekl hrabě Olaf, „mohu-li si dovolit odpovědět vám touto slovní hříčkou.“ Oči se mu zaleskly, když mačkal knoflíky na vysílačce a čekal, až mu muž s háky odpoví. „Haló? Samozřejmě, že jsem to já, ty pitomče. Všechno proběhlo podle plánu. Vyndej Sunny z klece a okamžitě ji přines sem, do divadla. Klaus a Sunny dostanou ještě pár úkolů, než půjdou do postele.“ Hrabě Olaf probodl Klause pohledem. „Teď jsi spokojený?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Klaus tiše. Vůbec nebyl spokojený, ale jeho malá sestřička alespoň nebude v kleci.

„Nemysli si, že už ti nic nehrozí,“ pošeptal plešatý muž Klausovi. „Hrabě Olaf se o tebe a tvou sestru postará později. Nechce to udělat tady před všemi těmi lidmi.“ Nemusel Klausovi vysvětlovat, co se myslí slovem „postará“.

„Ale mně se to vůbec nelíbí,“ namítl pan Poe. „To je prostě skandální. Absurdní. Z finančního hlediska je to pořádná špinavost.“

„Obávám se, že náš svazek je zcela legální. Zítra, pane Poe, zajdu za vámi do banky a převezmu celé jmění rodiny Baudelairovy.“

Pan Poe otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, ale místo toho se rozkašlal. Několik vteřin kašlal do kapesníku a všichni napjatě čekali, co řekne. „To nedovolím,“ popadl konečně dech a otřel si ústa. „To v žádném případě nedovolím!“

„Obávám se, že budete muset,“ odpověděl hrabě Olaf.

„Pan Olaf má bohužel pravdu,“ přikývla Soudkyně Straussová v slzách. „Ta svatba je legální.“

„Promiňte,“ ozvala se náhle Violet, „ale myslím, že se mýlíte.“

Všichni se obrátili na nejstarší z Baudelairových dětí.

„Co jste to řekla, hraběnko?“ podivil se hrabě Olaf.

„Já nejsem hraběnka,“ odsekla Violet podrážděně - jinými slovy „velmi rozezleným tónem“. „Alespoň si myslím, že jí nejsem.“

„A pročpak ne?“ podivil se hrabě Olaf.

„Nepodepsala jsem listinu svou vlastní rukou, jak stanoví zákon,“ řekla Violet.

„Jak to myslíš? Vždyť jsme tě všichni viděli!“ Obočí hraběte Olafa se hněvivě nadzdvihlo.

„Obávám se, že tvůj manžel má pravdu, děvenko,“ odušila smutně Soudkyně Straussová. „Nemá smysl to popírat. Vidělo to příliš mnoho svědků.“

„Tak jako většina lidí, i já jsem pravačka, ale listinu jsem podepsala levou rukou.“

„Cože?“ zařval hrabě Olaf. Vytrhl papír Soudkyni Straussově a podíval se na něj. Jeho oči se divoce leskly. „Jsi lhářka!“ zasyčel na Violet.

„Ne, není!“ zvolal vzrušeně Klaus. „Pamatuji si to, protože jsem pozoroval, jak se jí levá ruka při podpisu zachvěla.“

„To ale nejde dokázat,“ nedal se hrabě Olaf. „Pokud chcete,“ řekla Violet, „ráda se podepíšu na zvláštní list papíru levou i pravou rukou. Tak budete moci zjistit, který podpis se více podobá tomu na svatební smlouvě.“

„Takový detail, kterou rukou ses podepsala, vůbec nic neznamena,“ řekl hrabě Olaf.

„Když dovolíte, pane,“ ozval se pan Poe, „necháme rozhodnutí na Soudkyni Straussově.“ Zraky všech se obrátily na Soudkyni Straussovou, která si utírala uplakané oči. „Musím to zvážit,“ řekla tiše a opět zavřela oči. Zhluboka si povzdechla a Baudelairovy děti a všichni, kdo je měli rádi, tajili dech, když Soudkyně Straussová v hlubokém zamyšlení vraštila čelo. Konečně se usmála. „Jestliže je Violet opravdu pravačka,“ odříkávala pečlivě, „a podepsala listinu levou rukou, tak to znamená, že tento podpis nesplňuje požadavky sňatkového zákona. Ten jasně stanoví, že dokument musí být podepsán vlastní rukou nevěsty. A tak můžeme tuto svatbu prohlásit za neplatnou. Violet, nejsi hraběnkou, a vy, hrabě Olafe, nesmíte disponovat majetkem rodiny Beaudelairovy.“

„Hurá!“ ozvalo se z publika a několik lidí zatleskalo. Pokud nejste právníky, milí čtenáři, bude se vám zřejmě zdát divné, že Olafův plán překazil pouze fakt, že se Violet podepsala levou, a ne pravou rukou. Zákony jsou však často nepochopitelné. Jedna země v Evropě má dokonce zákon, který stanoví, že všichni pekaři musejí prodávat chleba za stejnou cenu. Na jednom ostrově mají zákon zakazující obyvatelům sklízet vlastní ovoce. A jedno nepříliš vzdálené město vydalo zákon, na základě kterého se k němu smím přiblížit jen do vzdálenosti pěti kilometrů. Kdyby Violet podepsala svatební smlouvu pravou rukou, stala by se z ní hraběnka, ale protože podepsala levou rukou, zůstala, ke své úlevě, jen ubohým sirotkem.

To, co bylo dobrou zprávou pro Violet a její sourozence, bylo ovšem špatnou zprávou pro hraběte Olafa. Vztekle se ušklíbl, obrátil se na Violet a zmáčkl knoflík na vysílačce: „V tom případě se za mě znovu provdáš, tentokrát doopravdy, anebo...“

„Hami!“ Nezaměnitelný hlásek malé Sunny, která se batolila přes jeviště ke svým sourozencům, přerušil projev hraběte Olafa. Muž s háky ji následoval se zvonící a bzučící vysílačkou. Hrabě Olaf mu volal pozdě.

„Sunny! Jsi volná!“ křičel Klaus a sevřel ji v náruči. Violet přiběhla k nim a obě starší děti se nad svou malou sestřičkou objaly.

„Přineste jí něco k jídlu,“ požádala Violet. „Musí mít strašný hlad. Vždyť po celou tu dobu visela v kleci z okna ve věži.“

„Papat!“ zavýskla Sunny.

„Hrome!“ zařval hrabě Olaf a obcházel zuřivě po jevišti jako lev v kleci. Náhle se zastavil, ukázal prstem na Violet a řekl: „Nejsi mou ženou, ale ještě pořád jsi mou dcerou, a tak...“

„Vážně si myslíte,“ namítl pan Poe rozčileně, „že dovolím, aby po tom dnešním úskoku zůstaly děti i nadále ve vaší péči?“

„Děti mi byly svěřeny, a tak zůstanou se mnou. Na tom, že jsem se chtěl oženit, není nic nezákonného,“ prohlásil hrabě Olaf.

„Avšak nechat viset batole z okna ve věži nezákonné je,“ ozvala se důstojně Soudkyně Straussová. „Vý, hrabě Olafe, půjdete do vězení a ty děti budou žít se mnou“

„Do vězení s ním!“ ozval se hlas z publika a další se k němu přidaly.

„Pošlete ho do vězení!“

„Je to zlosyn!“

„Vraťte nám vstupné! Byla to mizerná hra!“

Pan Poe vzal hraběte Olafa pod paži a po krátkém záchvatu kašle chraplavým hlasem pronesl: Jménem zákona vás zatýkám!“

„Ach, paní Straussová!“ zvolala Violet. „Myslela jste to vážně? Opravdu můžeme žít u vás?“

„Samozřejmě, že jsem to myslela vážně. Mám vás, děti, moc ráda a myslím, že je mou povinností postarat se o vaše, blaho.“

„A můžeme chodit denně do vaší knihovny?“ zeptal se Klaus.

„A můžeme pracovat na zahradě?“ zajímala se Violet.

„Papu!“ zavýskla opět Sunny.

V této části příběhu, milí čtenáři, musím své vyprávění přerušit a ještě jednou, naposled, vás varovat. Jak jsem uvedl už na začátku, tato kniha nemá šťastný konec. Teď vše nasvědčuje tomu, že hrabě Olaf půjde do vězení a tři sourozenci Baudelairovi budou žít šťastně u

Soudkyně Straussové. Ale tak to není. Pokud chcete, zavřete knihu a tento příběh dál nečtěte. Pak můžete pociťovat uspokojení, že děti nad hrabětem Olafem zvítězily, a domnívat se, že svůj další život stráví v domě a v knihovně Soudkyně Straussové. Bohužel jim to nebylo přáno. Zatímco se všichni smáli, jak se Sunny dožaduje jídla, muž s tváří plnou bradavic se proplížil k hlavnímu vypínači.

Rychle, jako bleskem vypnul všechna světla a celé divadlo se ponořilo do tmy. Všichni zmateně pobíhali sem a tam. Herci klopýtali mezi diváky, kteří se motali po jevišti a zakopávali o rekvizity a kulisy, Pan Poe popadl svou ženu v domnění, že je to hrabě Olaf. Klaus chytil Sunny a držel ji nad hlavou, aby jí někdo neublížil. Violet však pochopila, co se stalo, a opatrně si klestila cestu k místu, kde, jak si vzpomínala, byl hlavní vypínač. Během hry pozorovala osvětlovače a vrývala si do paměti umístění vypínačů pro případ, že by se jí to někdy mohlo hodit. Byla si jista, že pokud vypínač najde, podaří se jí opět rozsvítit. Tápala před sebou rukama jako slepec. Přešla přes jeviště a opatrně obcházela nábytek a vyděšené herce. V té tmě vypadala ve svatebních šatech jako duch. Sotva se konečně přiblížila k vypínači, kdosi jí položil ruku na rameno. Temná postava se k ní naklonila a zašeptala:

„Dostanu se k vašemu majetku, i kdyby mě to mělo stát život,“ syčel jí hlas do ucha. „A až ho získám, vlastníma rukama uškrtím tebe a tvoje sourozence.“

Violet hrůzou vykřikla, ale vypínač zapnula.

Divadlo okamžitě ozářila světla. Lidé mžourali do jejich záře a rozhlíželi se kolem sebe. Pan Poe pustil manželku. Klaus postavil Sunny na zem. Ale Violetina ramena se už nikdo nedotýkal. Hrabě Olaf zmizel.

„Kde je?“ křičel pan Poe. „Kam se všichni poděli?“

Sourozenci Baudelairovi se rozhlédli a zjistili, že nezmizel jen hrabě Olaf, ale i jeho společníci - muž s bradavicemi v obličeji, chlapík s háky místo rukou, plešatec s dlouhým nosem, mohutná osoba, u které se nedalo poznat, zda se jedná o ženu nebo muže, a obě ženy s napudrovanými obličeji. Všichni jako by se vypařili.

„Museli se v té tmě dostat ven,“ řekl Klaus.

Pan Poe, následován dětmi a Soudkyní Straussovou, vyběhl na ulici. Na jejím konci zahlédli ujíždějící černou limuzínu. Možná v ní prchal hrabě Olaf se společníky. Možná ne. Děti mlčky pozorovaly, jak auto zahýbá za roh a mizí v temné noci.

„Čert aby to vzal,“ zaklel pan Poe. „Jsou pryč.“

Ale nebojte se, děti, my jedostaneme. Zavolám policii.“

Violet, Klaus a Sunny na sebe pohlédli a věděli, že to nebude tak snadné, jak si pan Poe myslí. Hrabě Olaf si dá pozor, aby se při plánování další akce držel z dohledu. Na to, aby se nechal chytit takovým člověkem, jako pan Poe, byl příliš mazaný.

„Teď půjdeme domů, děti,“ prohlásila Soudkyně Straussová. „Budeme se tím trápit až ráno při dobré snídani.“

Pan Poe zakašlal. „Okamžik,“ řekl s pohledem sklopeným k zemi. „Bohužel vám musím sdělit, děti, že nemohu dovolit, aby vás vychovával někdo, kdo není vaším příbuzným“

„Cože?“ vykřikla Violet. „Po tom všem, co pro nás Soudkyně Straussová udělala?“

„Bez ní a bez její knihovny bychom nikdy nepřišli na to, co hrabě Olaf chystá,“ řekl Klaus. „Bez paní Straussové bychom už asi byly mrtvé.“ „To je možné, a já děkuji paní Straussově za její šlechtnost, ale poslední vůle vašich rodičů je jasná. Musí vás vychovával někdo z příbuzenstva. Dnes v noci zůstanete u nás, zítra zajdu do banky a pak se rozhodnu, co s vámi udělám. Je mi to líto, ale tak se věci mají,“ vysvětloval pan Poe.

Děti zdrceně pohlédly na Soudkyni Straussovou, která nešťastně vzdychla a každé z dětí, jedno po druhém, sevřela v náručí. „Pan Poe má pravdu,“ řekla smutně. „Musíme respektovat vůli vašich rodičů. Copak nechcete splnit jejich přání?“

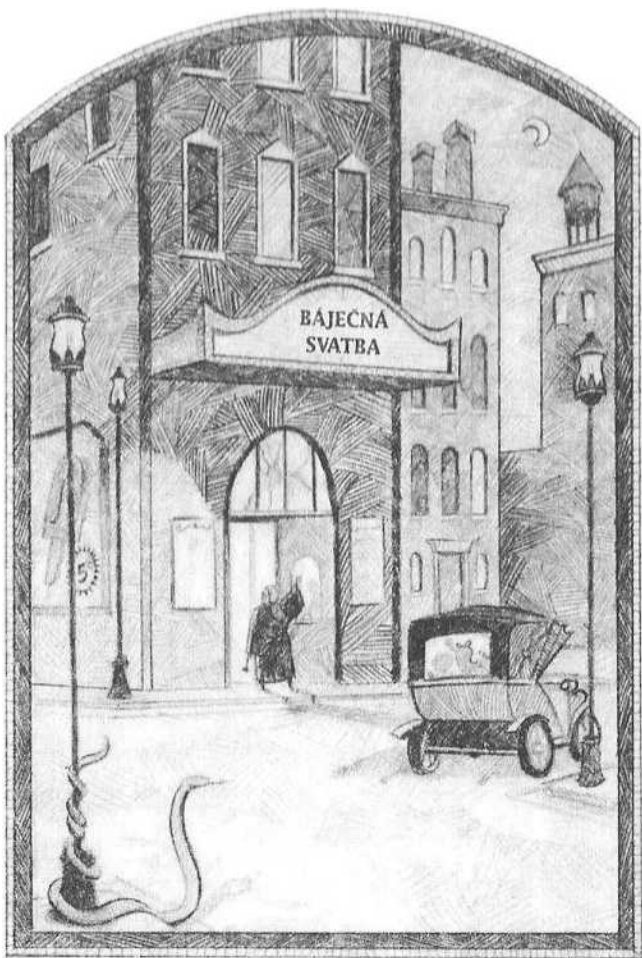
Violet a Klaus si vzpomněli na své milující rodiče a přáli si víc než kdy jindy, aby k tomu požáru nedošlo. Nikdy, ještě nikdy se necítili tak osamělí. Přáli si, všichni si moc přáli žít s touto laskavou a šlechtnou ženou, ale věděli, že to prostě není možné.

„Myslím, že máte pravdu, paní Straussová,“ řekla konečně Violet. „Ale budete nám moc chybět.“

„I vy mi budete chybět,“ řekla Soudkyně a oči se jí opět zalily slzami. Potom se s ní děti naposledy objaly a nastoupily do auta pana Poea.

Usadily se na zadním sedadle a dívaly se za slzící Soudkyní Straussovou, která jim mávala. Před nimi se rýsovaly temné ulice, v nichž zmizel hrabě Olaf a osnoval tam další intriky. Za nimi stála laskavá sousedka, která projevila takový soucit a péči. Violet i Klausovi se zdálo, že pan Poe a zákon udělali špatné rozhodnutí, když jim odepřeli možnost šťastného života po boku Soudkyně Straussové a odsoudili je k nepředvídatelnému osudu u jakéhosi neznámého příbuzného. Necháпали to, ale takový je život. Jestliže něčemu nerozumíme, milý čtenáři, neznamená to ještě, že se to nemůže stát. Děti se k sobě přitulily v chladném nočním vzduchu a nepřestávaly

mávat ze zadního okénka. Jak se auto vzdalovalo, mizela Soudkyně Straussová postupně ve tmě a děti měly dojem, že ujíždějí odchylným směrem - slovem „odchylný“ se zde myslí „velmi, velmi špatný a bolestný“ směr.

LEMONY SNICKET se narodil na malém městě, jehož obyvatelé byli podezřívaví a náchylní k rozmařilostem. Nyní žije ve velkém městě. Ve volném čase shromažďuje důkazní materiály a uznávané autority ho považují v tomto ohledu za odborníka. V nakladatelství

HarperCollins publikuje poprvé.

Můžete ho také navštívit na jeho internetové adrese <http://www.lemonysnicket.com> nebo mu napsat email na adresu lsnicket@harpercollins.com.

BRETT HELQUIST se narodil v Gonadu ve státě Arizona a vyrůstal v Oremu ve státě Utah. Nyní žije v New Yorku. Na univerzitě Brigham Younga vystudoval výtvarné umění a získal bakalářský titul. Po absolutoriu se začal věnovat ilustracím. S jeho kresbami se můžete setkat v mnoha publikacích, mezi něž patří i časopis Cricket a The

New York Times.

